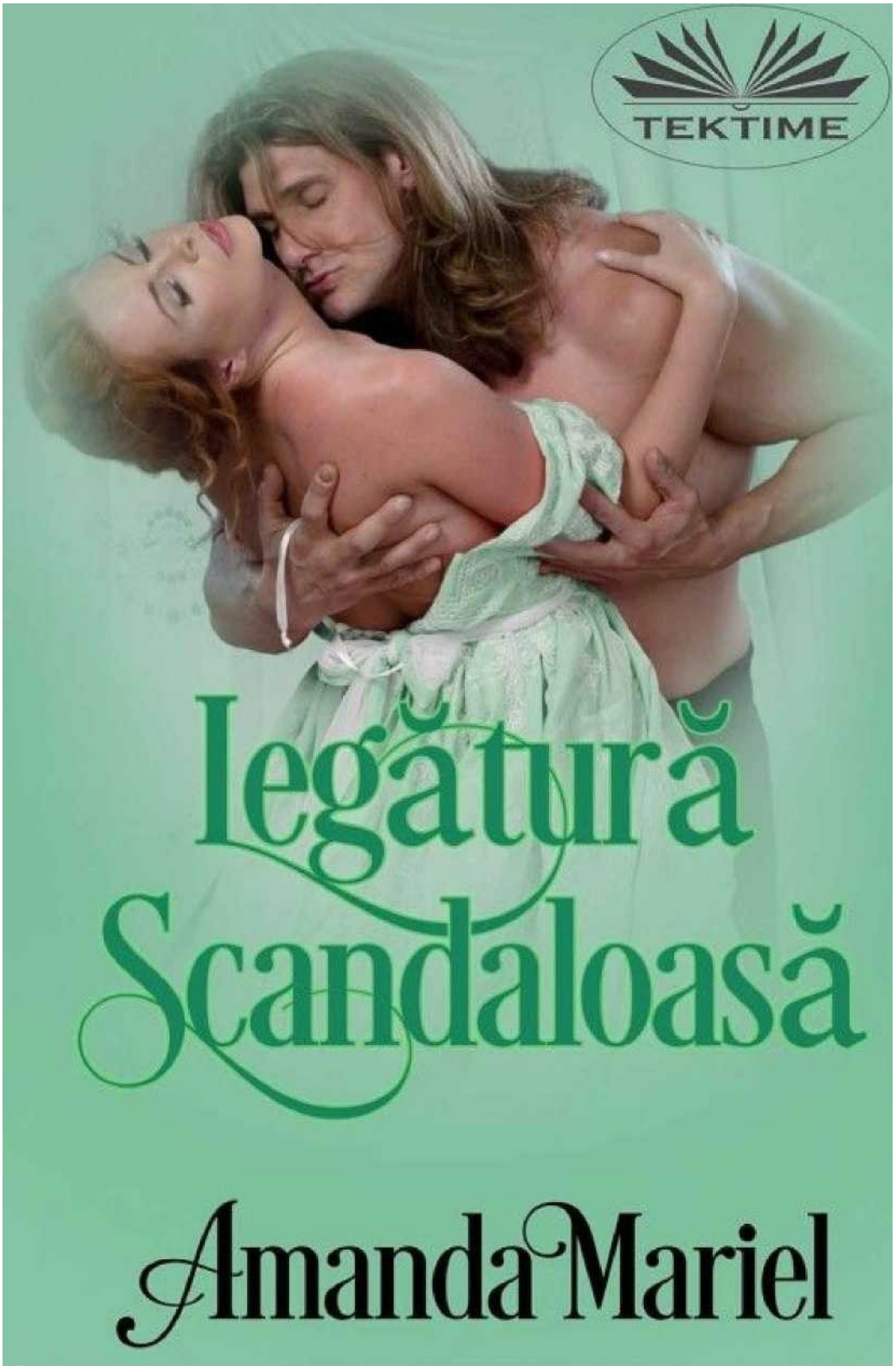
TEKTIME
Legătură
Scandaloasă
Amanda Mariel

AMANDA MARIEL
LEGĂTURĂ SCANDALOASĂ
DOAMNE SI VAGABONZI

AMANDA MARIEL

CONTENTS

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
About the Author
Afterword

Traducere: Cristina Botîlcă

Aceasta este o ficţiune. Numele, personajele, organizaţiile, locurile, evenimentele şi incidentele sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite în scop fictiv.

Copyright © 2018 Amanda Măriei Toate drepturile rezervate.

Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă ori stocată într-un sistem de refacere ori transmisă sub orice formă sau în orice mediu electronic, mecanic, prin fotocopiere, prin înregistrare sau prin orice altă metodă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Publicată de Brook Ridge Press

PROLOG

Anglia, 1822

{[/ ady Grace Brighton, fiică a vicontelui şi a vicontesei de Forton, a intrat în sala de bal cu inima strânsă. • Noaptea aceasta urma să fie cea mai grea noapte din viaţa sa. La şaptesprezece ani, ar fi trebuit să se bucure de timpul ei, nu să se teamă de ceea ce va urma. Cu toate acestea, destinul ei fusese deja trasat.

Cu groaza curgându-i prin vene, Grace intră pe verandă. Domnul Lewis Duffield urma să o aştepte sub ramurile copacului lor. Acelaşi în care el scrijelise iniţialele lor în urmă cu două săptămâni. Scenariul i-ar fi produs fluturi în stomac acum doar câteva nopţi, însă acum totul era diferit. Acolo unde trebuiau să fie fluturaşii, Grace a simţit ca stomacul i se întoarce pe dos şi intestinele sale se prefac în noduri.

Cu mâinile acoperite de mănuşi, îşi ajustă poalele rochii, apoi trecu în grabă pe lângă o coloană de marmură, o luă în jos pe scări, apoi către grădina luminată de torţe. Dacă ar fi întârziat, oamenii ar fi observat. O situaţie pe care nu şi-ar fi putut-o permite când totul era atât de riscant. Mama şi tatăl ei

contau pe ea. Nu putea să le trădeze încrederea, chiar dacă dorinţa lor îi frângea inima.

Iarba acoperită de rouă îi umezea încălţările de mătase pe când mergea grăbită de-a lungul grădinii ca să ajungă la teiul bătrân. Aerul răcoros al nopţii îi mângâia pielea şi sute de stele străluceau deasupra ei. Dar împrejurimile pline de calm nu reuşeau să îi liniştească nervii ori să îi stingă supărarea. Inima îi bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de destinaţia sa—pe măsură ce se apropia de Lewis.

Grace îşi încetini mersul şi luptă să îşi păstreze cumpătul. Făcu ultimii paşi până la Lewis, eliminând distanţa dintre ei. îi văzu chipul în lumina torţei, ochii lui strălucitori şi părul negru pe care îl văzu lucind când păşi în afara potecii. Fluturaşii familiari pe care-i simţea de fiecare dată când era lângă el reveneau acum în stomacul ei, dar nu reuşeau să şteargă groaza din sufletul ei.

Un zâmbet mare îi inundă faţa lui Lewis.

— Draga mea Grace, lasă-mă să te iau în braţe.

— Vai, Lewis! Uitându-şi îndatoririle pentru o clipă, se aruncă la pieptul lui, în căldura îmbrăţişării sale. Ce n-ar da să rămână în braţele lui, în siguranţă, pentru eternitate. Neputându-şi controla emoţiile, un tremur îi zgudui umerii, iar primele lacrimi i se prelinseră pe obraji.

— Ce s-a întâmpla, draga mea? Lewis îi mângâie părul cu o emoţie compătimitoare şi o strânse la piept.

Cum era să-i spună că nu mai pot fi împreună? Fiecare părticică din ea îşi dorea să nege acest lucru. Tânjea să fugă departe cu el. Să înceapă o nouă viaţă cu bărbatul pe care-l iubea. Ar da aproape orice ca să rămână cu el, dar nu-şi putea

arunca familia în cuşca leilor.

— Totul va fi bine. Lacrimile nu-şi au rostul. Lewis continuă să o mângâie. 0 sărută uşor pe frunte. Acum, suntem împreună. Te voi ţine în siguranţă.

Ea îi dăruise lui Lewis inima ei cu multe luni în urmă şi nu mai avea puterea să o ia înapoi. Cu toate acestea, avea o datorie faţă de părinţii ei, faţă de titlul familial şi de distincţie, cel puţin aşa spuneau părinţii ei. Personal, Grace nu dădea doi bani nici pe titlu, nici pe distincţie, dar nu putea declara acelaşi lucru şi pentru părinţii ei. Şi-ar vinde şi sufletul ca să- şi protejeze familia.

0 cuprinse un fior, făcându-i pielea de găină. Dacă asta o va ucide, şi ar putea la fel de bine s-o facă, va lua decizia dreaptă pentru familia ei. Trebuia. Ce altceva putea face? Fără ea, ei ar fi săraci. Aruncaţi pe străzile din Londra pentru a se pierde în haosul marelui oraş. Uitaţi de toată lumea, lăsaţi să- şi poarte singuri de grijă fără niciun sprijin sau mijloc cu care să supravieţuiască în faţa acestei noi realităţi aspre. Pur şi simplu nu putea să îi osândească astfel.

Grace trase adânc aer în piept. Resemnată cu soarta ei, s-a tras înapoi, destul cât se poată privi în ochii verzi şi blânzi ai lui Lewis. Privirea lui îi va bântui visele pe vecie—iubirea şi tandreţea pe care le zărea în adâncurile lor vor fi cu ea pentru totdeauna. Ca o amintire indestructibilă a ceea ce a sacrificat.

— Grace, draga mea... îi şterse lacrimile de pe obraji. Iubirea mea, orice ar fi, mi te poţi confesa. Ai încredere în mine, draga mea. Te voi ajuta să treci peste asta.

îşi adună fiecare gram de curaj pe care-l mai avea şi fiecare fărâmă de putere pe care o mai poseda şi se îndepărtă de îmbrăţişarea lui. Nu exista nicio alegere. Trebuia să-i spune ce

s-a întâmplat. Ce aştepta lumea de la ea. Trebuia să-i frângă inima.

El păşi înspre ea, dar înainte să o ajungă cu braţele, ea se întoarse cu spatele. Cuvintele nu îi vor veni niciodată atâta timp cât privirea lui era pe ea. Nu putea să vadă cum inima lui se sfarmă. Grace deschise gura să vorbească, dar o închise la loc pentru că nu găsea cuvintele potrivite. Acelea care să facă totul mai uşor pentru amândoi, însă nu exista niciunul.

Pentru Dumnezeu, era imposibil!

El îşi înnodă braţele în jurul taliei sale, trăgând-o mai aproape, cu spatele lipit de pieptul lui, apoi îi şopti în ureche:

— Totul va fi bine. Spune-mi ce este şi lasă-mă să te ajut.

— Nu mă poţi ajuta. O nouă revărsare de lacrimi ţâşni din ochii ei şi i se prelinse pe obraji. Trebuie să mă mărit cu Ducele de Abernathy.

Spatele lui Lewis deveni rigid. Respiraţia i se îndesea.

— Nu poţi. Doar eşti îndrăgostită de mine.

— Doamne, cât îmi doresc să nu fi fost aşa! S-a întors cu faţa la el şi s-a lăsat cuprinsă în îmbrăţişarea lui. Uitându-se în sus, la el, inima i se frânse. Tata a semnat actele de logodnă ieri. Plănuieşte să anunţe logodna propriu-zisă în noaptea asta.

Faţa lui Lewis fu cuprinsă de panică.

— Fugi în lume cu mine. Putem pleca acum. Nu trebuie să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti. 0 implora cu privirea lui. Grace, nu distruge ceea ce avem. Luptă pentru iubirea noastră, pentru mine, cu ambii pumni.

Ea îşi muşcă buza şi se uită în altă parte. Cu pieptul greu şi lacrimile curgând şiroaie pe obraji, Grace strânse din pleoape. într-adevăr, îl iubea din toată inima, dar asta nu schimba nimic. Trebuia să-şi onoreze părinţii. Să-şi protejeze familia.

— Fir-ar să fie, te iubesc! strigă Lewis, vocea spărgându-i-se din cauza emoţiei.

Ea se uită din nou la el, cu inima făcută fărâmiţe. Trebuia să îl facă să o urască. Să îi facă să creadă că erau sortiţi eşecului de la bun început. Poate că atunci el ar fi putut pleca. Ar fi putut merge mai departe. Poate chiar ar fi găsit o altă iubire.

I se puse un nod în gât de la ideea pe care o avea, dar, totuşi, îi dorea toată fericirea din lume. Merita o viaţă plină de iubire. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era ca el să-şi petreacă zilele şi nopţile jelind după relaţia lor.

îndreptându-şi umerii, Grace îi fixă cu privirea.

— Uneori, iubirea nu este de ajuns. Viaţa mea este în Anglia. A ta este în America. Eram sortiţi eşecului de la bun început.

— Grace, zise el, strângând-o cu mai multă forţă, doar nu vorbeşti serios. Vino cu mine.

— Nu pot, răspunse ea, făcând câţiva paşi mai departe de el, ca să nu cadă iarăşi în îmbrăţişarea lui. Ridică o mână în faţa ei, ca să-l oprească. Trebuie să mă întorc la bal şi la viitorul meu.

El făcu un pas înspre ea.

— Te înşeli. Viaţa ta este alături de mine. Lasă-mă să am grijă de tine. Dă-mi voie să te preţuiesc. Să te iubesc şi să îţi ofer totul.

Grace scurtă distanţa dintre ei şi îşi aşeză un deget pe buzele lui.

— Nu face asta şi mai greu pentru noi. Trebuie să mă laşi să plec.

Fiecare moment în plus petrecut cu el o făcea să-şi

slăbească decizia. Dacă nu va încheia timpul petrecut cu el în curând, s-ar putea să nu se întoarcă niciodată la responsabilităţile ei, pentru că—aşa s-o ajute Dumnezeu!—inima ei îi aparţinea lui Lewis.

— Nu am de ales. Trebuie să onorez înţelegerea făcută de părinţii mei. Este... dorinţa mea să fac asta.

Se întoarse cu spatele şi păşi în direcţia cărăruii.

Lewis o ajunse din urmă. Prinzând-o de braţ, o opri.

— Grace.

Ea îşi înghiţi nodul din gât.

— Te rog. N-o face.

Privirea lui se umplu de durere şi, fără niciun cuvânt, îi dădu drumul fetei.

Grace se grăbi să ajungă la adăpostul pe care i-l oferea casa ei. La viaţa pe care părinţii ei o plănuiseră pentru ea. Până la finalul lunii, va fi ducesa de Abernathy, dar inima ei îi va aparţine mereu lui Lewis.

CAPITOLUL 1

Londra, 1845

f O / y n trosnet puternic umplu aerul exact în momentul (y| în

care podeaua trăsurii tremură sub pantofii lui Grace Stratton. Caleaşca se zdruncina şi se clătina dintr-o parte în alta, iar ea se străduia să rămână aşezată. Apucă mai strâns lesa tigrului ei de companie şi privi în direcţia prietenei sale, Eliza. Ce Dumnezeu se întâmpla?

Caleaşca se opri brusc, ceea ce o făcu pe Eliza să scoată un strigăt şocat. Fata îşi îndreptă spatele şi se aşeză mai bine pe bancheta din piele şi catifea, apoi îşi duse mâna la piept.

— Doamne, ai milă! Sunteţi bine, Alteţă? îi spusese fetei de o grămadă de ori să nu i se mai adreseze într-o manieră aşa formală. De fiecare dată când Grace protesta, Eliza îi întorcea vorba şi spunea că fiica unui baron nu trebuia să i se adreseze unei ducese pe numele ei de botez. Nu conta că deveniseră prietene. Grace îi zâmbi Elizei cu nesiguranţă.

— Sunt bine, mulţumesc.

— Şi Jasmine? Eliza se uită la felina cu dungi negre şi portocalii, ghemuită lângă Grace.

— Şi ea este bine. Puţin speriată, doar. Grace mângâie spatele puiului.

— Şi tu? Eliza împinse o şuviţă rebelă de păr de pe frunte.

— Sunt nevătămată.

Uşiţa trăsurii se deschise brusc, făcând-o pe Eliza să scotă încă un ţipăt scurt şi pe Grace să tresară puţin ca reacţie la neaşteptata intruziune. Lăsându-se pe spate, dădu din cap în direcţia vizitiului.

— Nu ne lăsa aşa, să aşteptăm.

Vizitiul îşi odihni mâinile pe abdomen şi dădu din cap cu seriozitate.

— Mă tem că am luat o groapă destul de adâncă şi, prin urmare, am rupt un ax. Grace i-o încredinţă pe Jasmine Elizei.

— Vrei tu să... ?

— Desigur. Eliza acceptă felina şi zâmbi afectată, apoi o aşeză pe aceasta în poala sa.

— Voi arunca o privire, să văd ce pagube sunt.

Vizitiul o ajută pe Grace să coboare, apoi o conduse în spatele vehiculului. Grace rămase acolo, inspectând stricăciunile. Soarele de la miez de zi îi încălzea faţa şi umerii goi, în timp ce o briză călduţă suflă printre straturile fustei sale şi pe lângă glezne. Oricât de minunată ar fi fost ziua, împrejurimile calme în care se afla nu reuşeau să o calmeze deloc. Cu cât examina mai mult lemnul plesnit, cu atât mai mult îi gonea inima şi mintea.

îşi masă tâmplele pentru un moment, înainte de a se întoarce la vizitiu.

— Ce putem face în legătură cu asta? întrebă ea, apoi se rugă ca el să aibă o soluţie bună. Una care să nu o reţină şi mai mult timp.

— Alteţă, mi-e teamă că trebuie să trimitem vorbă după meşter. Un ax nu este aşa uşor de reparat.

Ea îşi trecu privirea încă o dată peste crăpătura din lemn. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să întârzie în călătoriile sale, dar, aparent, acest lucru nu putea fi evitat. închise ochii şi oftă. Dă Doamne să ajungă în Scoţia la timp pentru botezul micuţei Evangeline! Atâta timp cât acest lucru îi va reuşi, totul va fi bine.

Grace îşi îndreptă atenţia înspre vizitiu.

— Ce sugerezi?

— Există un han cam la o jumătate de milă de aici. Permiteţi-mi să desham caii şi să vă conduc acolo, ca să puteţi aştepta în timp ce eu aranjez ca reparaţia să aibă loc.

Grace aprobă.

— Cât timp crezi că va dura până când se va repara trăsura mea?

— îmi cer scuze, Alteţă, dar nu ştiu. Dacă există vreun meşter priceput în zonă şi dacă nu este ocupat, putem pleca mâine. în caz contrar... îmi cer scuze, dar nu există nicio cale de a prezice cât timp veţi fi întârziată.

Ea îşi atinse cocul, apoi îşi netezi fustele şifonate. Plecase din Londra cu trei zile înainte pentru a ajunge pe moşia nepotului său, ducele de Goldstone. El şi soţia sa, care era şi o prietenă dragă de-a ei, Amelia, îşi botezau fetiţa, pe Evangeline, într-o săptămână. Grace urma să fie naşa celei mici şi nimic nu o va opri din a ajunge la destinaţie—cu atât mai puţin un ax rupt.

Grace îşi îndreptă umerii şi se pregăti să preia controlul situaţiei.

— Cum doriţi. Vizitiul făcu o plecăciune şi apoi se îndreptă către partea din spate a trăsurii, unde aşteptau doi însoţitori.

Grace se uită în direcţia drumului pe care urma să-l parcurgă şi îi făcu semn unuia dintre însoţitori să se apropie, îi zâmbi cu căldură când acesta ajunse lângă ea.

— Alteţă. Bărbatul descălecă şi apoi făcu o plecăciune.

— Aş dori să ajungi la han înaintea mea. Când ajungi acolo, aş vrea să te interesezi dacă se află pe acolo vreun meşter de-al locului care se pricepe la trăsuri. Dacă-l găseşti, adu-l de îndată. Spune-i că te-a trimis ducesa de Abernathy. Asta ar trebui să-l convingă.

— Plec de îndată, Alteţă. Călăreţul se plecă în faţa ei încă o dată înainte să se întoarcă la calul său şi să plece în galop pe drumul care duce la han.

întorcându-se la uşa caleştii, Grace aruncă o privire înăuntru.

— Eliza?

Fata se uită la Grace, dar continuă să o mângâie pe Jasmine.

— Da, Alteţă.

— Trăsura are nevoie de reparaţii. Tu vei rămâne aici ca să ai grijă de Jasmine. îţi las şi câţiva însoţitori.

Eliza aprobă.

— Unde vă duceţi?

Grace se sprijini de uşiţa trăsurii.

— Voi merge călare până la han. De îndată ce fac aranjamentele necesare, mă întorc. Grace nu putea fi sigură că totul va merge în favoarea ei, dar, cu toate acestea, se va întoarce sau va trimite pe cineva după Eliza, Jasmine şi cufărul ei.

— Prea bine, răspunse Eliza.

Jasmine îşi ridică botul şi căscă, arătându-şi dinţii impresionant de mari înainte să se sprijine din nou pe Eliza.

Grace se întoarse cu spatele la trăsură şi oftă, trăgând cu ochii la cerul senin şi albastru. Cel puţin era o zi plăcută pentru călărie—niciun nor la orizont şi o briză plăcută care să o liniştească. Ce păcat că nu se putea schimba în hainele de călărie! Nu exista nicio manieră elegantă pentru a călări cu atâtea fuste pe ea. Cu toate acestea, se va descurca ea cumva.

Vizitiul a dat roată caleştii cu unul dintre armăsarii ei, oprindu-l lângă ea.

— Daţi-mi voie să vă ajut să încălecaţi, Alteţă.

Femeia dădu din cap aprobator, îşi adună fustele într-o mână, apoi îşi aşeză piciorul încălţat în mâna vizitiului şi apucă

şaua—ceva ce nu ar fi avut la dispoziţie dacă ar fi luat cu ea caii de trăsură. Odată aşezată, Grace se strădui din răsputeri să-şi aşeze fustele peste picioarele sale, dorindu-şi ca în tot acest timp să fi purtat cizme.

Vizitiul îi aruncă o privire plină de remuşcare.

— îmi cer scuze că nu avem o şa de damă, Alteţă. Nu doriţi mai bine să rămâneţi aici şi să fac eu toate aranjamentele?

— Prostii. Sunt mai mult decât capabilă să călăresc aşa. Cât despre aranjamente, aş dori să le fac eu. Apucă hăţurile în ambele mâini şi îşi ridică bărbia. Să ne grăbim!

— Cum doriţi. Vizitiul încălecă un armăsar asemănător celui pe care stătea Grace, apoi, împreună cu cei trei călăreţi care erau de-o parte şi de alta a ducesei, o luă înainte, îndemnându-şi calul să meargă la trap.

Grace înghiţi în sec, protestând că trebuiau să călărească ala încet. Ar fi vrut să zboare ca vântul şi ca gândul, să galopeze cu toată viteza înainte. Dar, ce păcat! Nu credea că un ritm mai rapid le-ar fi făcut prea mult bine pe termen lung. Tot va trebui să aştepte până când trăsura ei va fi reparată, în ciuda vitezei cu care ar ajunge la han.

Resemnată, Grace se relaxă în şa şi îndrăzni să se bucure de drum. Ciripitul păsărilor plutea în aer şi ea privea copacii aliniaţi de-a lungul drumului, în speranţa că va putea vedea o pasăre cântătoare. Fu răsplătită la scurt timp după aceea, pentru că un graur ţâşni dintr-un copac în următorul, penele lui negricioase strălucind de nuanţe de verde-violet când întâlneau razele soarelui.

Grace zâmbi, gândindu-se cât de minunat ar fi dacă şi ea ar putea zbura. întârzierea sa nu ar mai exista, pentru că ar putea pleca în zbor către Scoţia, şi fără îndoială că ar ajunge acolo

mai repede decât ar fi putut-o face cu o trăsură. însă înlătură acest gând din mintea ei.

Starea de reverie nu o ajuta cu nimic. Ceea ce îi trebuia erau soluţii reale. îşi îndreptă din nou atenţia la drumul din faţa ei. Dacă trăsura sa nu putea fi reparată imediat, ar închiria una. Iar dacă această soluţie nu era nici ea posibilă... ar rezerva câteva locuri la diligenţă.

Nimic nu o va împiedica din a ajunge în Scoţia, la timp pentru botezul nepoatei sale. La urma urmei, era ducesă. Oamenii s-ar fi dat peste cap să îi ofere ajutor. Grace respiră uşurată. Totul va fi bine.

Nu după mult timp, o clădire cu două etaje apăru la orizont, cu balcoane de jur împrejurul exteriorului său din piatră. O potecă în formă de semicerc, de-a lungul căreia fuseseră plantate tufişuri cu flori, făcea alee prin iarba deasă din faţa clădirii, iar câţiva servitori ageri se agitau de colo- colo.

Grace începea să simtă dorinţa arzătoare de a-şi îndemna calul să meargă la galop. Erau foarte aproape de han şi anticiparea aproape că o enerva. Luptând cu dorinţa de a ţâşni înspre destinaţia sa, Grace îşi pictă un zâmbet satisfăcut pe faţă şi continuă să-l urmeze pe vizitiu.

Miji ochii pentru a citi mai bine semnul care atârna deasupra uşii de lemn. Hanul George. Era ziua ei norocoasă, pentru că hanul îi era familiar. Nu stătuse aici niciodată, însă auzise pe multe dintre cunoştinţele ei vorbind despre acel loc. Hanul George era respectabil, frecventat în mare parte de mica nobilime. Cu siguranţă că toate nevoile ei vor fi satisfăcute.

Un băiat de la grajduri fugi înspre alee atunci când Grace se apropie destul de mult, apoi se opri cu mâinile în sân ca să o aştepte. Trase de hăţuri ca să-şi oprească armăsarul şi îi zâmbi

flăcăului înainte sa arunce o privire înspre vizitiu.

Acesta descălecă, se apropie de Grace şi o ajută şi pe ea să coboare. Femeia se opri câteva momente ca să-şi ajusteze fustele, înainte să vorbească.

— Mulţumesc. Voi bea puţin ceai cât aşteptăm răspunsurile. în momentul în care primeşti vreo ştire, aş vrea să ştiu.

— Desigur, Alteţă. Vizitiul făcu o plecăciune.

Grace pescui un şiling din punguţa pe care o ţinea cu ea şi se întoarse cu faţa la flăcău.

— Ai grijă ca armăsarii mei să fie îngrijiţi. Au nevoie de apă şi hrană imediat.

Băiatul afişă un zâmbet larg când se întinse după moneda din mâna femeii.

— O să-i şi ţesal.

— Foarte bine. Grace aprobă dintr-o mişcare a capului, apoi porni înspre intrarea hanului. Şi-a dus mâna la ochi, ca să-şi protejeze faţa de soarele arzător al după-amiezii şi a păşit puţin câte puţin până în dreptul uşii. Dată fiind ora târzie, mai bine ar rezerva o cameră şi ar trimite pe cineva după Eliza. Chiar dacă găsea pe cineva disponibil să-i repare trăsura, nu ar fi putut s-o facă înainte de căderea nopţii.

Grace intră în clădire cu un oftat. Atâta timp cât îşi relua drumul până la ivirea zorilor, putea să recupereze orele pierdute şi putea ajunge la timp. Pentru moment, trebuia să facă rost de o cameră şi să facă aranjamentele necesare pentru ca Eliza şi Jasmine să fie aduse aici.

După ce rezervă o cameră, Grace se îndreptă înspre camera de zi pentru ceai şi o masă uşoară. îşi va trimite oamenii după bagaje de îndată ce va putea. Vina o rodea uşor

în timp ce sorbea din ceaşca ei de porţelan şi lua muşcături mici din brânză şi din prăjituri. Era sigură că Eliza şi-ar dori să bea ceva călduţ. Ar fi trebuit să o ia cu ea, nu să o lase în urmă, în caleaşcă.

Trecu mai bine de o oră şi Grace încă aştepta veşti. Niciunul din oamenii ei nu apărură. Chiar când credea că grijile o vor cuprinde, îşi roti privirile prin camera de zi şi răbdarea ei fu răsplătită de apariţia vizitiului, care veni în dreptul mesei la care stătea ea.

— Alteţă.

Femeia înghiţi bucăţica de brânză pe care o tot mestecase, apoi îi oferi omului un zâmbet. Gura lui era înţepenită într-o expresie fermă. Privi în jos înainte să se uite în ochii ei. Grace se pregăti pentru a primi veşti neplăcute.

— Am dreptate să cred că nu-mi vei da veşti bune?

Vizitiul dădu din cap aprobator.

— îmi pare rău, Alteţă, dar nu există niciun meşter în imediata apropiere. Putem găsi unul în oraşul învecinat. Totuşi, nu va putea sosi până poimâine.

Grace oftă scurt.

— Dar putem închiria o trăsură?

— Nu mai este niciuna disponibilă. Vizitiul îşi lăsă umerii în jos. Se pare că singura opţiune este să aşteptăm ca a dumneavoastră să se repare. îmi permiteţi să trimit vorbă după un meşter?

Grace îşi îndreptă spatele cu hotărâre.

— Nu. Vom lua diligenţa. Du-te şi află la ce oră soseşte. Dacă tot te ocupi de asta, te rog să trimiţi şi după Eliza şi Jasmine şi aranjează să fie trimise aici cuierele noastre.

Ochii vizitiului se holbau la ea neînţelegători. Liniile de pe

faţa lui trădau şocul.

— Nu se poate. Nu ar fi potrivit. Chiar dacă...

— Prostii. Pot şi o voi face. Acum, du-te şi fă ce te-am rugat. Grace îl alungă cu un semn al mâinii. Nu dăduse niciodată doi bani pe bunăcuviinţă şi nu va începe să o facă tocmai acum. Nimic nu o va împiedica să-şi îndeplinească promisiunea făcută nepotului ei şi Ameliei. Cu siguranţă, nu un ax plesnit de la trăsură. Putea fi mai dură de atât.

Târşâitul unui scaun îi atrase atenţia şi Grace îşi ridică privirea. îngheţă. Nu-i venea să creadă. Un *gentleman—şi* nu orice *gentleman,* ci Lewis Duffield, chiar bărbatul de care se îndrăgostise pe vremea când era tânără—îşi trase un scaun lângă masa ei şi luă loc.

— Vizitiul tău are dreptate, zise el cu o voce calmă.

Inima lui Grace o luă la galop, iar aerul părea să nu-i mai intre în plămâni. Nu era pregătită să îl întâlnească. Nu încă. Desigur, ştia că unchiul Ameliei va lua parte la botez, însă bănuise că va naviga peste ocean, oprindu-se direct în Scoţia. Că va avea zile întregi în care să se pregătească înainte de întâlnirea cu el. Ce Dumnezeu făcea aici, în Anglia?

Grace îşi adună puterile şi zâmbi.

— Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam să o întâlnesc aici.

— A trecut ceva vreme de când ne-am văzut ultima dată. Lewis îi zâmbi şi el.

— Amelia mi-a spus că vei fi în Scoţia. Grace îşi împinse o şuviţă de păr de pe obrazul său deodată fierbinte. Ce faci în Anglia?

— Am avut nişte afaceri la Londra. S-a relaxat pe spătarul scaunului, iar ochii ei au rămas fixaţi pe Grace. Sunt în drum

către Amelia chiar acum. Am oprit doar să iau masa.

Era supărată pentru că se gândea că el ar putea să o ajute? Se prea poate; cu toate acestea, zâmbi.

— Atunci, intenţionezi să-ţi continui drumul în seara aceasta?

El îşi netezi vesta.

— Desigur. Iar tu vei veni împreună cu mine.

Inima lui Grace începu să bată mai tare iar vechile sentimente începură să iasă din nou la suprafaţă. Când îl văzuse pe Lewis ultima dată, sperase ca vechea lor relaţie să reînceapă. Totuşi, nu a fost să fie. Iar ea începuse să se întrebe dacă el ţinuse vreodată la ea cu adevărat. Putea inima ei să suporte să fie în vecinătatea lui când abia suporta ceaiul de după-amiază împreună cu el?

De ce pierdea timpul gândindu-se la sentimentele sale? Primea ceea ce-şi dorea—o metodă de a ajunge la Amelia.

Oftă uşor, dorindu-şi să se relaxeze. Nu-şi putea permite să fie pretenţioasă, iar restul opţiunilor sale ar fi întârziat-o pentru Dumnezeu ştie cât. El avea o trăsură care mergea în aceeaşi direcţie ca ea. Chiar dacă avea să călătorească împreună cu el sau nu, trebuia să petreacă timp în compania lui odată ce ajungeau în Scoţia. în plus, erau amândoi adulţi responsabili.

Trase aer în piept ca să se calmeze, apoi întinse mâna după o altă bucăţică de brânză, străduindu-se să pară cât mai nonşalantă cu putinţă.

— Mulţumesc, domnule Duffield.

El îşi încruntă sprâncenele negre.

— Mereu am fost Lewis pentru tine. Haide să nu schimbăm asta acum.

Un zâmbet larg apăru pe buzele lui Grace.

— Foarte bine, Lewis. Dă-mi voie să plec şi să-mi informez servitorii. Ne vedem în faţa hanului în scurt timp.

— Prea bine. Te voi aştepta. Lewis se ridică în picioare, apoi îşi plecă fruntea şi ieşi.

Inima lui Grace tresări la auzul cuvintelor lui. Acelaşi fel în care a aşteptat-o atâţia ani, când ea trebuise să-l îndepărteze. Inimii lui îi fusese dor de ea de atunci? De aceea nu s-a căsătorit niciodată? Un val de vinovăţie o cuprinse deodată.

Poate—doar poate—aceasta era şansa ei să îndrepte lucrurile, să repare ce stricase în amândoi, chiar dacă ea şi Lewis nu aveau niciun viitor împreună.

CAPITOLUL 2

Ci/ ewis stătea în picioare pe piatra de la intrarea în han, *sjL* aşteptând-o pe Grace. Doamne, se simţea ca un flăcău > neiniţiat aşteptând compania unei fete superbe. De fiecare dată când drumurile lor se intersectau, trecutul îi îmbăta din nou la fel de repede.

Chiar şi după atâţia ani, simplul fapt că se uita la ea îi oprea respiraţia. Când vorbea, tonul suav al vocii sale îi topea inima îngheţată. Ea nu va înţelege niciodată alegerile pe care le făcuse ea în trecut. Probabil că pierderea ei nu va înceta niciodată să-l doară...

Dădu din cap cu un sentiment de auto-pedepsire. La naiba

cu asta! Era o nebunie să o invite să călătorească împreună cu el, dar cum să o lase să ia diligenţa? O ducesă călătorind cu oamenii de rând de-a lungul Angliei. Ar fi ajuns pe post de bârfa în fiecare ziar din ţară. Mai rău, Amelia şi Goldstone s-ar fi supărat pe el pentru că a permis ca aşa ceva să se întâmple.

Toate gândurile îi fugiră din minte când Grace ieşi pe verandă, cu soarele strălucitor mângâindu-i părul blond, cu şoldurile sale dansând de la stânga la dreapta pe măsură ce se apropia de el. Timpul nu-şi pusese amprenta pe ea. Ca un vin bun, Grace devenise mai dulce, mai drăguţă, mai dezirabilă odată cu vârsta. Naiba ştie ce n-ar da ca să-i guste buzele!

Lewis înghiţi în sec. Acea femeie fusese pentru el cea mai mare slăbiciune. Cum putea să o dorească, după tot ce îi făcuse?

— Mulţumesc din nou pentru că m-ai invitat să te însoţesc. Ea zâmbi cu dulceaţă.

El ignoră sângele care îi urca până la urechi şi îi oferi braţul. Ea îl acceptă, trimiţând căldură din corpul ei într-al lui.

— Nu este nevoie să-mi mulţumeşti. O conduse până la trăsura care îi aştepta, apoi o ajută să urce. Amelia ar pune să-mi fie tăiat capul dacă te-aş lăsa în urmă.

Grace râse, iar Lewis se aşeză pe locul din faţa ei.

— Nu cred că ar face ceva atât de drastic.

— Cu toate astea, nu te-aş putea lăsa să iei diligenţa. Nu cât timp am o trăsură care merge perfect şi se întâmplă ca şi eu să călătoresc în aceeaşi direcţie. Bătu în fereastra caleştii, apoi aşteptă ca vizitiul să o deschidă.

— Da, domnule? întrebă bărbatul.

— Continuăm drumul către ducele şi ducesa de Goldstone

— Trebuie să merg mai întâi la trăsura mea, îl întrerupse Grace. însoţitoarea mea, pisica mea şi cufărul meu sunt toate acolo. Sper că nu este un deranj prea mare, adăugă ea cu un zâmbet cochet.

Lewis se întoarse înspre ea.

— Nici vorbă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Dădu din cap aprobator înainte de a i se adresa vizitiului. Te rog să ne duci unde doreşte Alteţa Sa. Este... O privi din nou pe Grace.

— Este în direcţia aceea, la vreo jumătate de milă de aici. Arătă înspre locul în care îşi abandonase trăsura.

Vizitiul zâmbi aprobator, apoi închise ferestruica de comunicare.

Lewis se lăsă uşor pe spate pe banchetă, încrucişându-şi gleznele.

— Ai făcut aranjamente pentru oamenii tăi şi pentru trăsură? La cum o cunoştea, cu siguranţă că avea totul sub control. Totuşi, absurd vorbind, dacă ea nu făcuse toate pregătirile necesare, el era gata să preia controlul situaţiei pentru ea. Fără niciun motiv şi în ciuda unei vieţi petrecute departe de ea, încă simţea o dorinţă puternică de a se îngriji de ea—de a-i satisface toate nevoile şi de a o păstra în siguranţă.

Ea îşi trecu degetele peste corsaj.

— Desigur. Vizitiul meu va avea grijă de reparaţii şi-mi va aduce trăsura la moşia lui Richard şi a Ameliei. Doi dintre însoţitorii mei călare vor rămâne cu el, iar ceilalţi ne vor acompania. Zâmbi larg. Când am crezut că vom rămâne aici, am plătit o cameră pentru noaptea asta. Oamenii mei o vor împărţi, acum.

— Sună rezonabil. Lewis îşi mută privirea de la ea şi se uita acum pe geam, la peisajul pe lângă care treceau. Timp de

ani de zile, această femeie îi bântuise gândurile. Pe cât de mult visa la ea în timpul zilei, pe atât de mult o făcea şi în timpul nopţii. în cele câteva dăţi în care a încercat să curteze o altă femeie, nu se putea opri din a o compara cu Grace şi întotdeauna reieşea că îi era inferioară.

Ultima dată o văzuse pe Grace în casa nepoatei sale, Amelia. A fost nevoie de toată forţa interioară ca să se îndepărteze de ea atunci. Se trezise în situaţia de a fi tutorele Ameliei după tragica trecere în nefiinţă a tatălui ei. Mama ei şi draga ei soră muriseră cu câţiva ani înainte.

Aşa cum s-a şi întâmplat, nepoata lui clocise un plan care să o ajute să rămână în Anglia şi să nu fie nevoită să se întoarcă în America împreună cu unchiul ei. Grace o ajuta să- şi îndeplinească scopul. Desigur, Lewis nu ştia nimic despre planurile celor două, pentru că nu ar fi fost niciodată de acord cu ele. Cu toate acestea, totul se rezolvă cu succes în favoarea Ameliei. Se îndrăgostise şi se căsătorise cu ducele de Goldstone—nepotul lui Grace.

Lewis se uită la Grace cu coada ochiului. Părea de viţă nobilă, îmbrăcată în rochia ei de mătase fină şi împodobită cu bijuterii. Părul îi era strâns într-un coc lejer în creştetul capului şi ochii ei căprui şi calzi luceau. Arăta aproape la fel ca la ultima lor întrevedere. îşi aminti de ziua aceea şi de conversaţia seacă pe care o avuseseră. Totul se petrecuse de parcă cei doi nu avuseseră nicio legătură în trecut. De parcă erau nişte străini care se vedeau pentru prima dată.

într-un fel, el presupuse că asta şi erau. Nu mai era tânăra fecioară visătoare care se îndrăgostise de el—căreia îi dăduse întreaga lui inimă de bărbat tânăr. Nici vorbă. Se căsătorise cu

ducele... îi născuse copiii... ridicase statutul social personal şi pe cel al familiei sale. Grace nu mai era aceeaşi, şi totuşi, el tot vedea tresăriri ale acelei fete atunci când se uita la ea. în felul în care se mişca, în felul în care vorbea, în felul în care se uita la el.

Trăsura se opri, smucindu-l din gândurile sale.

— Cred că am ajuns.

Grace se trase mai aproape de uşiţă.

— Nu va dura mult.

El dădu aprobator din cap, înainte ca vizitiul să deschidă uşa. Lewis păşi afară, apoi îi oferi mâna lui Grace.

— Stăm atât cât doreşti. Făcu doi paşi în lături, apoi îşi duse mâinile la spate, petrecând-o pe Grace cu privirea.

Nu după mult timp, Grace se întoarse la Lewis, urmată de o fată cu părul roşcat care îşi căra un pachet într-o mână. Se plecă în faţa ei, după ce femeia făcu acelaşi lucru.

Grace se uită la Lewis.

— Ţi-o prezint pe însoţitoarea mea, domnişoara Eliza Bruce. Se uită înspre fată. Iar acesta este domnul Lewis Duffield.

Ochii lui Lewis începură să lucească, iar pe faţă îi apăru un zâmbet plăcut.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnişoară.

Ea îşi aşeză mai bine pachetul în braţe şi îi zâmbi la rândul său bărbatului.

— La fel, domnule Duffield.

Grace întinse braţele şi ridică un colţ al păturii care acoperea pachetul din braţele Elizei şi un căpşor cu dungi portocalii şi negre se ridică.

— Asta nu-i o pisică. Lewis căscă ochii, apoi îi miji şi făcu

un pas înapoi. E un tigru. De unde ai un aşa animal de companie?

Ochii ei se luminară cu extaz, iar buzele ei roz aproape că râseră.

— Este cu siguranţă o pisică. Doar că una mai mare. Te asigur că Jasmine este de o dulceaţă neîntrecută.

Pisica a scos limba şi şi-a lins colţul gurii, iar colţii albi şi ascuţiţi i-au strălucit pentru moment în lumina soarelui.

Suspicios în faţa „pisicii", Lewis mai făcu un pas în spate. Nu era deloc laş, dar bunul-simţ îi spunea că un tigru, indiferent de mărime, nu ar trebui să se afle atât de aproape de un om.

Grace ridică puiul din braţele domnişoarei Eliza şi îl puse pe pieptul ei. Lungimea animalului ajungea de la bărbia ei şi îi trecea de talie.

— Dă-i o şansă. Sunt sigură că o să ajungi să o îndrăgeşti. Făcu doi paşi în direcţia lui, ţinând o mână feminină pe spatele pisicii, iar o alta imediat sub picioarele ei din spate. Haide, mângâi-o.

Ochii lui Lewis întâlniră privirea nerăbdătoare a lui Grace.

— Aş prefera să nu o fac.

Grace se bosumflă, iar buza de jos îi ieşea puţin în exterior într-un mod extrem de atrăgător. Se apropie de el.

— Te rog...

Cum să o refuze tocmai acum? Oftând scurt, Lewis îşi întinse braţul şi mângâie uşor spatele tigrului. Animalul se întoarse cu faţa la el şi ochii lui mari şi rotunzi îl măsurară de sus până jos.

— Cuminte pisicuţă... mormăi Lewis şi-şi retrase mâna.

Grace zâmbi.

— Vrea să o scarpini sub bărbie. Acolo-i locul ei preferat.

Mai relaxat de data asta, bărbatul întinse din nou mâna şi făcu aşa cum îi spusese Grace. Tigrul se aplecă mai bine peste degetele lui şi îşi închise ochii, iar Lewis îi aruncă lui Grace un zâmbet.

— Bănuiesc că-i doar o pisică mai mare. Oricum, unde ai găsit-o?

— Am salvat-o de la un circ ambulant. Grace îşi lipi faţa de capul pisicii. Mama ei fusese tratată atât de rău, că abia mai trăia, biata de ea. Nu puteam permite ca acelaşi lucru să i se întâmple şi acestei fetiţe dulci.

Cât de tipic pentru Grace a lui. Fusese întotdeauna o salvatoare pentru cei care aveau nevoie să fie salvaţi. Era doar unul din motivele pentru care se îndrăgostise de ea acum mulţi ani. Prima dată o întâlnise la Londra, când îl ajutase să salveze un copil pierdut şi speriat. Atunci îi căzuse dragă.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, Grace. Luă mâna de pe tigru şi privi în direcţia trăsurii sale. Cufărul tău a fost încărcat. Să pornim la drum!

— într-adevăr. Grace păşi către caleaşcă, iar şoldurile sale se balansau de la stânga la dreapta ca într-o invitaţie în faţa lui Lewis.

Odată intrat în trăsură, Lewis s-a aşezat în faţa lui Grace şi a domnişoarei Eliza. Cele două femei se aşezaseră comod pe locurile lor şi niciuna din ele nu părea interesată să înceapă o conversaţie. *Asemenea,* gândi el şi îşi îndreptă atenţia pe fereastră. Nici el nu dorea să vorbească. Avea nevoie de timp ca să-şi pună gândurile în ordine—la fel şi sentimentele sale pentru Grace.

Au călătorit în linişte pentru o vreme, înainte ca Lewis să le acorde o privire celor două femei. Domnişoara Eliza adormise,

chircită lângă peretele trăsurii. Grace şedea în maniera ei regală, cu micuţul tigru încolăcit în poala ei.

îşi masă ceafa în timp ce-şi permise să o studieze pe femeie. Amintiri de la ultima lor întâlnire îl inundau acum. Felul neobişnuit în care ea se prefăcuse că nu îl cunoaşte imediat după ce tatăl Ameliei trecuse în nefiinţă îi revenea din nou în minte. Adesea, se întrebase de ce Grace manifestase un astfel de comportament. Poate că acum era ocazia perfectă să afle. îşi aşeză mâna din nou pe picior.

— Grace.

— Da? răspunse femeia, lăsându-şi capul uşor într-o parte.

— Ceva m-a neliniştit în ultimii trei ani. O întrebare la care speram că poţi să îmi răspunzi.

Ea îşi miji ochii, însă genele lungi şi groase îi protejau de ochii lui Lewis.

— Şi care este aceasta?

El se aplecă uşor în faţă, cu ambele mâini pe genunchi.

— Ultima dată când te-am văzut, te-ai comportat de parcă eram un străin.

0 expresie îndurerată îi puse stăpânire peste trăsături. Aprobă cu o mişcare a capului.

— De ce? întrebă Lewis, cu o voce abia perceptibilă.

Obrajii ei au căpătat deodată o nuanţă aprinsă, rozalie, iar el a regretat pe dată că îi pusese acea întrebare. Nu pentru că nu îşi dorea să afle răspunsul, ci pentru că nu voia să o stânjenească.

— îmi pare rău. Nu am...

— Nu, îl opri ea, scuturând din cap. Ai tot dreptul să ştii. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui. Oftă. După ce ai plecat din Anglia, prima dată, după balul organizat de părinţii mei... A privit

înspre podeaua trăsurii şi a tras adânc aer în piept.

Lewis s-a uitat cum pieptul ei urcă şi coboară, iar între ei s-a lăsat o linişte stânjenitoare. Voia să o oblige să continue, să-i spună mai multe, dar putea să vadă foarte clar că avea nevoie de timp ca să găsească vorbele potrivite. Când nu a mai putut îndura liniştea, şi-a întins mâna după a ei.

— Grace.

Ea şi-a îndreptat din nou ochii căprui şi calzi înspre el şi se vedea cum începeau să se adune lacrimi în privirea ei.

— Am făcut ce a fost nevoie să fac... nu ce mi-am dorit.

Cu mâna lui mare, care o acoperea acum pe a ei, Lewis o strânse uşor de degete.

— De fiecare dată când auzeam numele tău... A scuturat din cap, iar vocea a început să-i tremure. A fost prea mult de îndurat... Abia după mult timp, nimeni nu a mai vorbit de tine sau de noi. Nici măcar sora ta.

Până să se nască Amelia, legătura lui cu Grace fusese dată uitării. îl durea pieptul. Fusese chiar aşa de uşor pentru Grace să-l şteargă din amintirea ei? îi era ruşine de trecutul lor? îi căută privirea, simţind cum tot pieptul îi este invadat de durere.

— Şi îţi doreşti să...

Domnişoara Eliza se foi, iar el îşi înghiţi restul cuvintelor, neriscând să fie auzit de tânără. 0 privi pe femeia care se întindea şi-şi deschidea treptat ochii, apoi privirea lui se opri pe Grace.

Ea trase cu ochiul pe fereastră şi întrebă:

— Vom procura camere pentru la noapte?

Lewis se lăsă uşor pe spate.

— I-am dat ordine vizitiului să ne găsească un loc unde putem înnopta.

— Prea bine. Ochii ei se agăţară de ai lui, iar buzele mimară cuvintele: *Voi veni la tine.*

Capitolul 3

Oforăitul uşor al Elizei umplea camera pe când Grace se strecura afară din pat. îngheţă în momentul în care însoţitoarea ei se foi sub aşternuturi, dar răsuflă uşurată când o văzu că adoarme la loc. Nu îi era teamă de explicaţiile pe care i le-ar fi datorat Elizei când aceasta ar descoperi ce avea de gând să facă, doar că nu voia să îi explice care fusese trecutul ei cu Lewis—nu cât nici ea însăşi nu se obişnuise cu ideea. Cât despre un scandal, Grace era oricum departe de a fi întruchiparea bunăcuviinţei, iar Eliza înţelegea acest lucru foarte bine.

Cu toate acestea, era mai bine să evite apariţia unor bârfe. Faptul că era ducesă şi, mai mult decât atât, văduvă, îi oferea o oarecare libertate şi mult mai multă iertare decât ar fi meritat, dar nici măcar ea nu era cu totul deasupra normelor sociale.

Traversă camera, apoi îşi strânse şalul înainte să ajungă în faţa oglinzii. Razele lunii îi ofereau destulă lumină cât să-şi poată inspecta înfăţişarea. îşi ciupi obrajii ca să le dea mai multă roşeaţă şi îşi perie părul. Dacă ar fi avut timp să facă mai multe lucruri, le-ar fi făcut. însă nu-şi dorea să rişte trezind-o pe Eliza. Felul cum arăta pe moment trebuia să fie de ajuns. Păşi în vârful picioarelor până la uşă, apoi apucă mânerul.

Inima începu să-i bubuie în piept când păşi afară, pe hol. Entuziasmul şi emoţiile pulsau înăuntrul ei. Ora era târzie, aşa

că nimeni nu ar trebui să mai fie treaz. Şi totuşi, exista riscul ca cineva să o observe. Dar dorinţa de a fi aproape de Lewis—singuri—o copleşea mai mult decât teama de a fi descoperită.

Păşi cu atenţie, mărunt, foarte aproape de perete, de-a lungul coridorului întunecos. *Una, două, trei...* numără în gând uşile pe lângă care trecea, aşteptând să ajungă la numărul la uşa în spatele căreia să afla camera lui. Un zâmbet îi apăru pe faţă când ajunse în dreptul uşii cu numărul treizeci şi şase. Trase adânc aer în piept şi ciocăni discret.

Grace aşteptă cu inima în gât, apoi ciocăni din nou şi mai aşteptă puţin. Să fi adormit aşa repede? Nu-şi dorea şi el să o vadă? Poate că nu-i citise pe buze mai devreme, în trăsură. Sau poate că pur şi simplu nu-i păsa. Umerii îi deveniră grei şi senzaţia de entuziasm dispărea încet-încet. Se pregăti să păşească înapoi înspre camera ei.

înainte să apuce să facă vreun pas, Lewis o apucă de braţ şi o trase în camera lui. Uşa se închise cu un clic scurt în urma ei. Pulsul ei o luă la galop—nu de teamă, ci de simplă bucurie. Trecuse o veşnicie de când nu mai rămăsese singură cu el.

O ţinu strâns în braţe, cu spatele ei rezemat de corpul lui musculos.

— Nu credeam că ai să vii, îi şopti el în ureche.

Respiraţia sa fierbinte pe pielea ei îi trimise un fior de plăcere prin tot corpul. Tânjea să fie faţă în faţă cu el. Să-i caute buzele cu ale ei şi să uite tot ce s-a întâmplat în trecut. Dar nu pentru aste venise la el. Grace ieşi din îmbrăţişarea lui şi se întoarse înspre el.

— îţi datorez nişte răspunsuri.

Lewis s-a aşezat într-un scaun de lângă fereastră, privind- o pe femeie în timp ce muta scaunul din faţa lui.

— Nu-mi datorezi nimic. Şi totuşi, sunt curios, recunosc.

Grace şi-a aranjat şalul pe umeri, trăgându-l mai bine ca să-i acopere şi coapsele învelite deja în cămaşa de noapte. Lewis o luase prin surprindere cu întrebarea de mai devreme, iar Grace nu-şi găsise cuvintele atunci. Acum, după ce avusese la dispoziţie câteva ore pentru a-şi analiza comportamentul din trecut, era mai mult decât pregătită să discute despre asta. De fapt, şi ea avea o întrebare pentru el. Dar putea aştepta.

S-a uitat în ochii lui verzi şi curioşi şi zâmbi uşor.

— Până ca Amelia să se nască, relaţia noastră deja fusese dată uitării de majoritatea oamenilor şi nimeni nu mai discuta despre ea. Tu erai în America şi mie îmi era bine aici. Nu aveam niciun motiv să-i spun Ameliei despre noi.

Lewis a dat din cap, înţelegător, dar Grace a recunoscu o urmă de durere în adâncimea ochilor lui.

— M-am gândit că, dacă ai vrea ca ea să ştie, i-ai spune. Când mi-am dat seama că nu i-ai povestit nimic, mi-am zis că asta era ceea ce voiai tu şi ţi-am urmat planul.

— Nu mi-a fost niciodată ruşine de legătura noastră, Grace, zise Lewis, iar numele ei alunecă de pe buzele lui aşa cum alunecă mierea.

— Nici eu nu te-am uitat. Grace se aplecă uşor în faţă, sperând ca el să înţeleagă ce urma să spună. Dar am dat uitării felul în care ne-am despărţit.

Lewis îi prinse mâna într-a sa, strângând-o mai tare şi aplecându-se la rândul său în faţă.

— Ai făcut ce ai simţit că trebuia să faci. Ochii lui îi căutau acum pe ai ei. Poate că nu am fost de acord şi cu siguranţă că nu am înţeles niciodată, dar ştiu că nu ai intenţionat să răneşti pe nimeni.

— Cu atât mai mult, pe tine, zise Grace. Mintea i-a fugit înapoi, la noaptea aceea din grădină şi la expresia lui îndurerată din cauza hotărârii ei de a pune capăt relaţiei.

— Spune-mi. L-ai iubit?

— Te-am iubit pe tine. Grace şi-a tras mâna dintr-a lui şi sa ridicat în picioare. A păşit până în colţul îndepărtat al camerei înainte să se uite din nou la el. Nu m-aş fi măritat niciodată cu el dacă părinţii mei nu ar fi insistat că aceasta este singura cale de scăpare de la ruinarea familiei.

Lewis s-a ridicat şi el şi a urmat-o. Şi-a pus mâinile pe umerii ei şi a privit-o cu o intensitate care ameninţa să o topească.

— Te-aş fi salvat.

— Nu aveai mijloacele necesare. Grace se cutremură şi luptă cu dorinţa de a se scufunda în braţele lui.

El tresări la auzul cuvintelor ei, dar strânsoarea mâinilor sale pe umerii femeii deveni mai puternică.

— Al fi găsit o cale.

— Poate că aşa e, oftă ea. Poate că ar fi trebuit să am încredere în tine. Poate că ar fi trebuit să cred în noi destul de mult încât să lupt pentru iubirea noastră.

Lewis o eliberă şi îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp.

— Totul ar fi fost atât de diferit.

Grace îşi crease atâtea fantezii cu viaţa pe care ar fi trăit-o împreună cu el. întotdeauna tânjise după el şi plânsese după ce ar fi putut să fie. Cu toate acestea, avusese un trai foarte bun. Unul după care i-ar părea la fel de rău ca după Lewis, în cazul în care cineva ar priva-o de el. Dădu din cap aprobator.

— Da, foarte diferit.

Uitându-se adânc în ochii lui Lewis, fu cuprinsă de vină. Se

simţea de parcă îşi dezonora trecutul şi viaţa pe care o trăise alături de soţul ei. De parcă îi păta buna lui reputaţie. Călcând în picioare toate bucuriile şi toată iubirea pe care le împărtăşiseră. Nu-şi dorea să mai cauzeze durere, dar Lewis trebuia să ştie tot adevărul.

— Sunt norocoasă, pentru că am iubit şi am fost iubită de doi bărbaţi. Trase adânc aer în piept, iar privirea lui Lewis deveni curioasă. Nu ţi-am spus nicio minciună. La începutul căsătoriei mele, inima mea îţi aparţinea doar ţie. Cu toate astea, odată cu trecerea timpului, am ajuns să-l iubesc pe duce, iar el mă preţuia. Am avut două fiice împreună şi mai multe momente fericite decât îmi pot aminti. Pentru asta, mă voi considera întotdeauna binecuvântată.

Lewis şi-a închis ochii, ducându-şi mâna la ceafa, masând-o uşor.

Ea l-a privit, cu inima în gât, aşteptând un răspuns—orice — dar el a rămas tăcut. Nemaiputând suporta liniştea aceea apăsătoare, Grace i-a atins pieptul şi l-a strigat.

— Lewis.

Timpul începu să curgă mai dens. Lewis deschise încet ochii.

Grace îi cuprinse faţa în mâinile sale şi se uită adânc în ochii lui, sperând ca ei să-i spună tot ceea ce nu putea ea.

— Te-am iubit întotdeauna. Dar l-am iubit şi pe el. Cum să n-o fac, după tot ce-am trăit împreună?

— Acele experienţe ar fi trebuit să fie ale noastre. Lewis îşi întoarse privirea de la ea şi se îndepărtă de mângâierea mâinilor ei, apoi păşi înspre fereastră. Cu spatele la ea, îi spuse cu răceală:

— Poţi ieşi singură.

Femeia făcu un pas înspre el, din dorinţa disperată de a-l face să înţeleagă, dar apoi se răsuci pe călcâie şi se grăbi să iasă. Acum nu era momentul să-ş forţeze cu ceva. Avea nevoie de timp şi spaţiu, aşa cum avusese şi ea odată. I le va oferi pe ambele.

Cel puţin, în această noapte.

CAPITOLUL 4

Ci/ ewis n-a putut să închidă un ochi în noaptea aceea, după ce Grace a părăsit camera lui. Cuvintele ei i se > repetau în minte ca un ecou, iar el se tot întorcea şi se răsucea de pe o parte pe alta. în cele câteva momente în care a reuşit să moţăie, a visat-o tot pe ea şi s-a trezit neliniştit. La ivirea zorilor, a coborât la micul-dejun şi, fără să manifeste vreo urmă de ruşine, adăugă destul de multă băutură în ceaiul său.

Grace şi domnişoara Eliza au intrat împreună în sala de luat masa chiar când el îşi termina micul-dejun şi au plecat la scurt timp după aceea. Spera ca lichiorul băut să-l ajute să doarmă pe drum, dar începea să creadă că asta nu se va întâmpla. îşi întredeschise ochii atât cât să o urmărească pe Grace, care stătea faţă în faţă cu el.

în afară de mângâierile oferite animalului său, Grace nu se mişcase deloc de când părăsiseră hanul. Domnişoara Eliza era la fel de tăcută şi de liniştită. în afară de câteva reprize de

vorbărie goală, singurul zgomot care umplea trăsura era torsul lui Jasmine. Chiar şi acum, micuţul tigru dormea cu capul aşezat pe fustele albastre ale lui Grace. Un tors
zgomotos venea din adâncurile animalului.

Găsea Grace linişte în atenţia pe care i-o acorda animalul? Lewis se uită când la ea, când la tigru. Când privirea lui ateriză pe Jasmine, ochii ei păreau să lucească de curiozitate. Lewis nu-şi putu da seama ce-l făcuse să acţioneze astfel, însă pe moment începu să-şi scarpine suprafaţa pantalonilor cu unghiile, producând astfel un zgomot pe care pisica îl găsea interesant.

Jasmine ciuli urechile şi se pregăti să se ridice. într-o clipită, pisica sări de pe locul pe care îl împărţise cu Grace şi ateriză unde stătea Lewis.

— Jasmine, nu! strigă Grace, întinzându-şi braţele după tigrişor.

Mâna lui Lewis a început s-o scarpine pe Jasmine după ureche.

— Va fi în siguranţă cu mine. Pisica s-a aşezat în poala lui cu greutatea ei zdrobitoare şi torsul ei a început din nou să umple trăsura.

Grace s-a lăsat pe spate pe bancheta ei, cu buzele strânse într-o grimasă.

Lewis^se trezi că zâmbeşte uşor. Bun, *să fiarbă a a o vreme.* Cei doi se comportau ca nişte copii bosumflaţi, dar în acel moment, Lewis nu se putea abţine. îşi mută atenţia de la Grace la Jasmine. Blana felinei îi mângâia interiorul palmei pe când el masa capul şi spatele pisicii. Greutatea animalului din poala sa şi torsul ritmic care denota plăcere aveau ceva liniştitor în ele. Nu după mult timp, ochii lui căzură grei, mintea

i se relaxă, iar el căzu într-un somn adânc.

Lewis n-a putut să-şi dea seama cât de mult a dormit, dar se trezi simţindu-se foarte odihnit. Căută animalul, pipăind locul de lângă el înainte de a deschide ochii. Grace şi domnişoara Eliza mâncau pâine şi gem dintr-un coş de răchită care era pe banchetă, între ele, iar Jasmine îl abandonase la un moment dat ca să revină lângă stăpâna ei.

— Cred că v-aţi odihnit, domnule Duffield? întrebă Eliza.

Lewis luptă cu dorinţa de a băga mâna în coşul cu mâncare şi simţi cum îl strânge stomacul.

— într-adevăr. Cât timp am dormit?

— Ore în şir, răspunse Grace, rupând o bucăţică de pâine şi ducând-o la gura nerăbdătoare a lui Jasmine.

Lewis privi pe geamul trăsurii, observând că soarele era pe cale să apună.

— Doriţi să oprim să luăm masa?

Grace scoase un măr din coş.

— Noi trei suntem mulţumite să aşteptăm până la noapte.

— Cum doriţi, aprobă Lewis cu o mişcare a capului. Voia să plonjeze în coşul lor cu mâncare, dar nu şi-ar fi dorit să-i ofere lui Grace satisfacţie. îşi încrucişă gleznele şi se lăsă pe spate, privindu-le pe cele două femei.

Domnişoara Eliza îi aruncă lui Grace o privire cu subînţeles, mutându-şi ochii de la Grace la coşul cu mâncare. Când observă că Grace nu-i oferea niciun răspuns, Eliza îl întrebă singură pe Lewis:

— Domnule Duffield, îmi permiteţi să vă pregătesc nişte pâine cu gem? Sau poate doriţi un sandviş cu pui?

— Un sandviş ar fi bine-venit. Atâta timp cât Grace nu are nimic de obiectat.

— Desigur, zise Grace, muşcând parcă din cuvinte, apoi continuă să o hrănească pe Jasmine.

Domnişoara Eliza pregăti sandvişul fără să o bage în seamă pe Grace. Cu siguranţă, tânăra femeie observă o schimbare în comportamentul stăpânei sale şi al bărbatului. Lewis nu se putea abţine să nu se întrebe ce îi trecea prin minte domnişoarei Eliza. îi spusese Grace despre trecutul lor împreună? Ştia că se întâlniseră noaptea trecută?

Poate că totul mergea prea departe. El îşi îndreptă privirea spre Grace, sperând să-i atragă atenţia. Trebuie să fi simţit că se uita la ea, pentru că, după doar câteva momente, îl privi şi ea şi se încruntă. înainte de a avea timp să-i transmită ceva, femeia se uita din nou la Jasmine.

— Domnule Duffield. Eliza ţinea acum în mâini un platou cu un sandviş şi câteva bucăţi de fructe, pe care i-l întindea lui Lewis. El zâmbi.

— Mulţumesc pentru generozitatea dumneata.

S-a concentrat pe mâncare, înghiţind dumicat după dumicat înainte de a-i oferi platoul gol Elizei. După ce s-a străduit din răsputeri să păstreze tăcerea şi să o ignore pe Grace. Când în sfârşit au oprit ca să înnopteze, el rezervă două camere şi se retrase în solitudinea dormitorului său.

Lewis învârti paharul fără picior în care îşi turnase puţin whisky. Şedea la fereastră, holbându-se afară, în noaptea deasă. Şi-ar fi dorit să o vadă pe Grace—tânjea să discute cu ea şi să îşi ceară scuze pentru comportamentul lui din acea zi. îi permisese orgoliului său rănit şi durerilor din trecut să-i întunece judecata.

în retrospectivă, ar fi trebuit să fie mulţumit că primise vreun răspuns de la ea. Ani la rând, s-a chinuit singur

gândindu-se la trecut, iar acum, în ciuda durerii cauzate de cuvintele ei, înţelegea în sfârşit de ce ea acţionase aşa.

Sprijini paharul de buza de jos şi luă o înghiţitură mare de whisky. Ce bine ar fi dacă ar putea să bea destul de mult încât să o şteargă complet din amintirea lui! Cu un oftat, se întinse până la carafa cu intenţia de a reumple paharul, când se auzi un ciocănit în uşă.

Poate că Grace venise la el. Simţi cum îi creşte pulsul şi traversă camera, apoi deschise uşa, dând-o de perete. Gata cu entuziasmul, pentru că nu era Grace, ci un angajat al hanului.

— Bună seara, *sir.* Bărbatul făcu o plecăciune.

Lewis se strădui să pară binevoitor în faţa omului.

— Ce vă aduce în faţa camerei mele?

— Stăpâna m-a trimis ca să vă întreb dacă vă doriţi un foc în cameră pentru la noapte.

Temperatura scăzuse considerabil de la lăsarea nopţii, dar Lewis nu găsea că este îndeajuns de frig încât să-şi dorească un foc.

— Nu va fi necesar. îţi mulţumesc.

Lewis privi la uşa în spatele căreia ştia că se află camera lui Grace. *Ea voia să-i fie făcut focul?* Imaginea ei stând în faţa vetrei, focul luminându-i părul lung şi mătăsos şi pielea fină, făcu să i se strângă stomacul.

înainte să poată face un lucru nebunesc—să ciocăne la uşa ei—s-a retras în camera sa, înapoi la mângâierea pe care i-o conferea alcoolul. Dar înainte să ajungă la paharul fără picior, cineva bătu iarăşi la uşă.

Lewis oftă, gândindu-se că flăcăul s-a întors. A deschis uşa şi o văzu pe Grace stând în faţa lui. De parcă el însuşi o invocase. Ea se holba la el, cu părul lung căzându-i pe umeri şi

ajungând până la talie, pe spate, exact aşa cum şi-a imaginat-o el.

— O să mă laşi aici toată noaptea? a întrebat ea, cu un zâmbet jucăuş pe buzele ei bogate.

Recăpătându-şi simţurile, Lewis păşi în lături.

— Intră.

Trecu pe lângă el ca o briză, iar şalul îi flutura pe lângă picioare, dezgolindu-i cămaşa de noapte transparentă.

— Trebuia să te văd.

El a închis uşa în urma ei şi a simţit cum sângele îi ajunge până în vârful urechilor, apoi s-a întors cu faţa la ea.

— Vezi tu, şi eu am o întrebare.

El ridică o sprânceană.

— Te rog, continuă.

Ea îşi îndreptă spatele şi îl privi din cap până în picioare.

— De ce nu ai venit după mine?

Despre ce naiba vorbea? Făcu un pas înspre ea.

— Când?

— După ce a murit soţul meu. Odată ce perioada de doliu a trecut. Te-am aşteptat, dar tu nu ai venit nici măcar o dată.

Cuvintele ei îi opriseră respiraţia. Se holbă la ea un moment care a părut o veşnicie, apoi în final îşi regăsi vocea.

— Cum era să ştiu că vrei să fac asta?

Cu un gest al mâinii, îi respinse întrebarea şi continuă:

— Când ne-am întâlnit acasă la Amelia, am crezut că mă vei lua înapoi. Dar nu ai făcut-o.

— Te-ai purtat cu mine de parcă am fi fost doi străini şi acum îmi spui că voiai să te iau înapoi. Ai vreo idee cât de ridicol sună? Se întoarse cu faţa la fereastră. Toată viaţa mea, te-am visat.

— Sunt chiar aici. Mâinile ei delicate i s-au aşezat pe umeri, apoi Grace îl ocoli şi ajunse sub privirile lui. Lewis, nu am încetat niciodată să te iubesc.

Şi-a apropiat buzele de ale ei şi o sărută apăsat, răzbunător. Mintea lui se răsucea într-un vârtej de dorinţă şi de furie, dar şi de iubire şi fericire, pe când pătrundea în gura ei dulce. Grace scoase un geamăt, un sunet dulce şi moale din gâtlej, când el începu să-şi coboare sărutările pe gâtul ei.

— Te vreau, Lewis, suspină ea.

Toate gândurile dispărură din mintea lui când îşi pierdu ultima urmă de autocontrol. O luă pe Grace în braţele lui şi o cără până la pat.

Ea începu să-i tragă de cămaşă, iar el îi împinse şalul de pe umeri, sărutând fiecare centimetru în drumul lui. într-o clipă, toate hainele lor zăceau aruncate pe podea. Lewis sărută interiorul coapselor ei, abdomenul, apoi trasă treptat o cărare de sărutări până la sânii ei, apoi se ridică pe coate şi se uită la ea.

Grace îl privi cu ochii inundaţi de pasiune.

— Ia-mă.

Vocea ei joasă trecuse direct prin el şi, fără nicio ezitare, făcu aşa cum îi ceruse, pătrunse în căldura ei. Mişcare după mişcare, ea urmă ritmul lui, scoţând gemete sub greutatea corpului său, primindu-l pe de-a-ntregul. Când pereţii ei interiori începură să se contracte, el îi acoperi ţipătul pasional cu gura lui, vărsându-şi sămânţa în ea.

Rai. Ea era Raiul pe pământ.

CAPITOLUL 5

race se trezi şi un zâmbet îi apăru pe faţă pe când îşi trecea mâna peste pieptul cald al lui Lewis. Ei doi făcând dragoste fusese exact cum îşi imaginase ea.

Când terminaseră, ea se cuibărise la pieptul lui, complet satisfăcută, şi adormise imediat.

Aruncă o privire înspre fereastră. Lumina lunii pătrundea prin crăpătura de la draperii. Ar fi mai bine pentru ea dacă sar întoarce în camera sa înainte de ivirea zorilor. Şovăitoare, Grace ridică mâna de pe pieptul lui Lewis şi se dezlipi uşor de pat. După ce îşi trase pe ea îmbrăcămintea, se întoarse ca să-l privească.

Ce n-ar da să rămână aici! Să petreacă fiecare noapte în braţele lui. Tentaţia era atât de mare, că aproape o făcu să urce la loc în pat. Luptând cu dorinţa dinăuntrul său, lăsă un sărut uşor pe fruntea lui şi părăsi camera.

Mintea ei era năpădită de întrebări şi fantezii pe când se strecura înapoi în camera ei. Nu avuseseră ocazia să vorbească despre ce făcuseră şi nici despre ce vor face de acum înainte. Voia Lewis un viitor împreună cu ea? Ar putea să aibă o relaţie romantică de data aceasta? Simţi fluturi în

stomac la gândul că vor fi împreună.

Poate că ar fi trebuit să îl trezească din somn, ca să discute, dar arăta atât de liniştit şi calm. Mâine, sau mai bine zis astăzi, vor sosi pe moşia Ameliei şi a lui Richard. Vor mai avea ocazia să se întâlnească singuri—nu că i-ar mai păsa să ţină totul ascuns acum.

Grace păşi înăuntrul camerei şi închise uşa în urma ei.

— Alteţă. M-am trezit şi nu eraţi aici şi eram pe care de a plecă în căutarea dumneavoastră. Mă bucur că v-aţi întors, o abordă Eliza, cu ochii plini de curiozitate. Unde aţi fost?

Grace se aşeză pe un scaun, relaxată.

— Ia loc şi-ţi voi spune totul.

Jasmine înghionti piciorul lui Grace cu căpşorul ei, iar aceasta o ridică şi o puse în poală în timp ce-i zâmbea Elizei. Odată ce femeia se aşeză confortabil, îi spuse tot—tot, în afară de detaliile intime.

Eliza îşi dădu o şuviţă de pe obraz.

— Nu aveam idee că aveţi un trecut împreună.

— Nu multă lume are, zâmbi Grace. Dar am un sentiment că acest lucru este pe care să se schimbe.

Eliza îi întoarse zâmbetul.

— Cât mă bucur, Alteţă!

— îţi mulţumesc, Eliza. Grace îşi lăsă mâna să alunece pe spatele lui Jasmine. Să ţinem această informaţie pentru noi, momentan, adăugă ea.

Eliza aprobă cu o mişcare a capului.

— Desigur.

Grace aruncă o privire ceasului de pe perete şi fu surprinsă când văzu că este abia ora două. Un căscat îi cutremură trupul, apoi femeia i se adresă Elizei:

— Ar trebui să ne culcăm.

— într-adevăr. Eliza se ridică în picioare, apoi trase cuverturile de pe pat. Mai doriţi ceva înainte să vă culcaţi?

— Nu. Dar aş vrea să-mi aranjezi părul de dimineaţă.

Eliza zâmbi.

— Voi fi onorată.

Chiar dacă Eliza era însoţitoarea lui Grace, femeia avea şi rolul unei fete de casă din când în când. Lui Grace nu-i plăcea să călătorească împreună cu mai mulţi oameni decât era necesar şi adesea le lăsa pe fetele ei de casă în urmă. Urcă în pat, apoi trase cu ochiul la Eliza.

— îţi mulţumesc.

Odată ce Eliza a stins lumina, nu a durat mult până ce Grace a căzut într-un somn dulce. Activităţile sale nocturne o epuizaseră în cel mai plăcut mod.

, O / răsura se opri în faţa castelului ducal înainte ca soarele să ajungă în cel mai înalt punct de pe cer. Amelia, Richard şi copiii se adunaseră cu toţii pe treptele din faţa casei ca să-i întâmpine şi, după un val de „bine aţi venit” şi de prezentări, Lewis şi Richard s-au retras, lăsându-le pe femei cu copiii.

Acum, Grace stătea pe o pătură la umbra unui copac mare, urmărindu-şi strănepotul culegând flori sălbatice, cu Eliza şi Jasmine jucându-se în apropierea lui. Flăcăul crescuse considerabil de când îl văzuse ultima dată. Transformându-se dintr-un copilaş într-un băieţandru.

Grace se întoarse înspre Amelia.

— Reese aduce foarte mult cu Richard când era de vârsta

lui.

Amelia zâmbi, legănându-l pe nou-născut în braţele sale.

— Cred asta cu toată fiinţa. Uneori, îl văd pe tatăl său în felul cum vorbeşte sau cum se mişcă.

— Pun prinsoare că-i un flăcău neastâmpărat.

Amelia încuviinţă, aşezându-l pe bine pe copilul din braţele ei.

— Trebuie să fie supravegheat în permanenţă. Săptămâna trecută, când doica nu era atentă, Reese a încercat să de prânzul lui la câini, ca să mănânce desertul mai repede. Nu sar fi prins nimeni de fapta lui dacă dădaca nu ar fi descoperit mai apoi câinele sub masă, devorând mâncarea. Râse. Desigur, până atunci, Reese îşi mâncase deja porţia de budincă.

Grace râse cu poftă şi privi în direcţia în care se juca Reese, înainte să-i facă Ameliei cu ochiul.

— Se întâmplă să ştiu că şi mama lui intră în la fel de multe necazuri.

Obrajii Ameliei se înroşiră.

— Să sperăm că micuţa Evangeline nu a moştenit gena noastră neastâmpărată. Deşi mă tem că şansele sunt împotriva ei.

Grace privi ochii albaştri ai bebeluşului şi vorbi pe un ton jucăuş:

— Nu şi îngeraşul ăsta mic.

Ochii fetiţei păreau că se luminează pe când se holbau înapoi la Grace.

— E perfectă şi aşa va rămâne. Grace îi oferi un zâmbet rugător Ameliei. Pot să o iau în braţe?

— Desigur. Amelia o aşeză pe Evangeline în braţele lui Grace.

Bebeluşul s-a zbătut o clipă, apoi s-a liniştit. Câţi ani trecuseră de când Grace nu mai legănase un copil? Şi-a căutat în amintiri. Trebuie să fi fost cu doi ani înainte de naşterea lui Reese. Şi-a închis ochii şi a inhalat mirosul proaspăt al bebeluşului.

— îţi mulţumesc că ai fost de acord să o năşeşti, zise Amelia.

Grace deschise ochii şi zâmbi larg.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. E o onoare. Deşi, te avertizez că am de gând să o răsfăţ.

— îmi imaginez că nu-i va lipsi nimic atâta timp cât tu şi unchiul Lewis veţi veghea asupra ei. Ochii Ameliei deveniră curioşi. Că veni vorba de unchiul Lewis...

— Da? Grace îşi îndreptă din nou atenţia spre copilă, mângâind pielea moale a lui Evangeline cu vârfurile degetelor. Voia să-i spună Ameliei despre trecut, dar nu era sigură cum va reacţiona prietena ei la aceste noutăţi. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acum era să strice bucuria festivităţilor.

— Voi doi păreţi să vă înţelegeţi foarte bine. Amelia smulse un fir de iarbă şi începu să-l răsucească între degete. Am crezut acelaşi lucru şi când v-am făcut cunoştinţă.

— într-adevăr, zise Grace, în speranţa ca discuţia să devieze către alt subiect.

Amelia se uită fix la firul de iarbă din mâna ei, însă continuă discuţia:

— Nu am putut să nu observ felul în care se uita la tine înainte să plece împreună cu Richard. Cred că i-ai căzut dragă.

Era prea mult. Grace nu mai putea să joace teatru, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, când era foarte clar că Amelia descoperise ceva. Totuşi, trebuia să acţioneze cu multă grijă.

Să-şi aleagă cuvintele înainte să le spună.

— Te-ai supăra dacă ar fi aşa? Pulsul lui Grace acceleră, anticipând reacţia Ameliei.

— Deloc. Amelia dădu din cap şi un zâmbet îi apăru în colţul gurii. Cred că voi doi aţi face o pereche fabuloasă.

— Atunci, trebuie să-ţi dezvălui ceva. Grace scoase un oftat, pregătită să i se confeseze cu totul. Unchiul tău şi cu mine avem sentimente unul pentru celălalt.

Amelia ridică o sprânceană şi se aplecă uşor în faţă.

— Spune-mi tot.

— Mai întâi, trebuie să-mi dai cuvântul tău că mă vei ierta. Grace i-a studiat reacţia Ameliei şi nu a găsit decât entuziasm şi iubire în privirea ei. Foarte bine. De fapt, l-am cunoscut pe unchiul tău când eram tânără. M-a curtat pe vremea când îmi făceam primele apariţii în societate.

Amelia inspiră, şocată, ridicându-şi mâna la gură. îşi reveni imediat şi îi oferi lui Grace o privire curioasă.

— Dar te-ai măritat cu ducele de Abernathy.

— Aşa am făcut. Grace strânse din buze. Vezi tu, am avut o obligaţie faţă de familia mea. Eram sărmani şi aveam de apărat un titlu. 0 combinaţie foarte nefericită.

— Vai, Grace! Amelia dădu din cap cu înţelegere şi se întinse după mâna lui Grace. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

— La început, da. Şi recent. Dar nu mi-aş dori să schimb trecutul. Grace continuă să-i povestească Ameliei totul despre relaţia ei cu Lewis, despre căsătoria ei cu ducele şi despre evenimentele recente. în final, oftă şi îşi îndreptă privirea către Reese, Jasmine şi Eliza.

— Crezi că tu şi unchiul Lewis aveţi un viitor împreună? întrebă Amelia.

Grace se uită la Amelia, mijind ochii din cauza luminii puternice a soarelui. Nu ştiu sigur, dar asta îmi doresc.

— Atunci, aşa vom face. Amelia se ridică în picioare şi îşi aranjă fustele. Haide, să ne alăturăm bărbaţilor.

Grace aruncă o privire bebeluşului adormit din braţele sale, apoi se uită în sus, la Amelia.

— Nu aşa repede, dragă. Nu aş vrea să-l sufoc pe Lewis.

— Prostii! protestă Amelia. îl iubeşti şi văd foarte clar că şi el ţine la tine.

— Dar trăim în ţări diferite. El, în America, iar eu, în Anglia. Poate că nu-şi doreşte să renunţe la tot ce a construit acolo şi eu nu sunt sigură că vreau să-mi părăsesc moşia.

Amelia pufni şi se aruncă la loc pe pătură.

— Vorbeşti exact ca mine, acum ceva vreme.

Grace a râs, amintindu-şi ce hotărâtă fusese Amelia să rămână în Anglia înainte să se îndrăgostească de Richard.

— Cred că da. Dar ce am spus este adevărat. Lewis şi cu mine trebuie să vorbim înainte de a lua vreo hotărâre.

Amelia îi aruncă o privire înţelegătoare.

— Te vei duce la el în noaptea asta? întrebă ea, cu ochi strălucitori.

— Mătuşă Grace, mătuşă Grace! strigă Reese, alergând înspre ea. Am ceva pentru tine.

Grace îi privi pe băiat cu dragoste evidentă.

El se opri în faţa ei şi-i întinse un bucheţel de flori roz.

— Domnişoara Eliza mi-a spus că sunt preferatele tale. Băiatul se uită o clipă înapoi, înspre locul unde se afla Eliza.
Are dreptate?

— Sigur că are. Grace aşează florile lângă ea.

Reese îi aruncă o privire sinceră.

— îmi place de domnişoara Eliza.

— Şi mie, răspunse Grace. E o prietenă bună.

Fără vreun alt cuvânt, Reese se răsuci pe călcâie şi o zbughi înspre Eliza, târşâindu-şi picioruşele pe pământ şi pe iarba tăiată.

Grace se uită la Amelia, zâmbind.

— Eşti o femeie binecuvântată, draga mea.

— Nu vreau să discut acum despre binecuvântările mele. Amelia se uită ţintă la Grace, iar expresia sa dură se îndulci.

Grace ştia foarte bine că Amelia aştepta ca ea să-i spună dacă se va duce în camera lui Lewis la noapte. Cu toate acestea, se prefăcea neinteresată.

— Ce este?

Amelia zâmbi cu gura până la urechi.

— Prea bine. Păstrează-ţi planul secret pentru moment. Dar mâine îmi vei spune totul.

Grace nu se putu abţine să nu râdă în timp ce-şi studia vechea prietenă. în ciuda a tot ce se petrecuse între ea şi Lewis, era fericită să fie în Scoţia cu Amelia, Richard şi copiii lor.

Grace închise ochii şi lăsă briza să o cuprindă. Nu îşi va face griji cu privire la viitor, când prezentul îi oferea atât de multe. Noaptea va veni curând.

CAPITOLUL 6

(^//ewis o primi pe Grace în camera lui cu un zâmbet ^-^4. primitor, înainte să o tragă în braţele lui. Inima ei 1 zvâcnea în apropierea lui. îşi petrecuse ziua tânjind după atingerea lui pe când îi arunca priviri misterioase. De câteva ori, ochii lor chiar se întâlniseră şi ea zâmbise ca o fetişcană, simţind cum înlăuntrul ei se încălzeşte.

Nu ştia ce va aduce dimineaţa, dar în acest moment îl voia doar pe el. Voia să-l simtă—să fie una cu el. Adâncurile ei începură să tremure de dorinţă pe când ea îşi încolăcea braţele în jurul umerilor lui şi-şi abandona buzele gurii lui.

Lewis îi satisfacu nevoia cu propria lui pasiune, trăgând-o mai aproape de el şi lipindu-şi gura de a ei din nou şi din nou. Ea o primi cu lăcomie şi capul îi pulsa de dorinţă pe când îşi trecea mâna în jos, pe spatele lui şi peste abdomenul lui musculos. Găsind ce căuta, Grace îşi încolăci degetele în jurul bărbăţiei lui crescânde din pantaloni.

— Ia-mă.

El scoase un geamăt răguşit şi dezlegă şireturile din corsetul lui Grace, lăsându-i sânii să alunece afară. Punându- şi gura pe sfârcurile ei, i-a supt şi i-a mângâiat cu limba până

când au devenit ca nişte boboci de trandafir. Şi-a plantat sărutările mai jos, trăgând de rochie de-a lungul trupului ei, până când a lăsat-o să cadă jos, la picioarele lui Grace.

Genunchii ei aproape că cedară când atingerile lui Lewis începură să urce pe coapsele ei, trimiţându-i fiori de plăcere prin tot corpul. Se sprijini de masă, pregătindu-se pentru asaltul delicios care avea să urmeze şi îşi desfăcu picioarele ca într-o invitaţie.

Lewis o privi de jos până sus, apoi ochii lui se fixară pe ai ei.

— Doamne, Grace, ce frumoasă eşti!

Ea îşi muşcă buza de jos, fixându-l cu privirea, apoi îşi trecu degetele prin părul lui negru şi gros, disperată după ce avea el să-i ofere.

Fără vreo altă invitaţie, Lewis începu să-i maseze petalele fine dintre picioare, apoi îşi trecu degetele iar şi iar peste centrul lor, trimiţând fiori de plăcere în tot corpul lui Grace, care plutea acum pe valurile extazului. Când simţi că Lewis îşi strecoară un deget înăuntrul ei, se strânse în jurul lui, dorindu-şi mai mult—zvârcolindu-se şi scoţând geamăt după geamăt, se lipi de corpul lui.— Dă-ţi drumul, Grace. Vreau să te văd cum îţi dai drumul. El îşi strecură un al doilea deget înăuntrul canalului ei pulsând şi-i masă clitorisul cu degetul mare.

Grace îşi lăsă capul pe spate, în pur extaz, pe când se elibera de toată tensiunea. Când şi-a deschis din nou ochii, el se holba la ea cu o privire arzător de verde. Gurile lor s-au unit în timp ce Grace trăgea în sus şi-n jos de hainele lui, lăsându-l dezgolit în faţa ei.

Se propti din nou cu spatele pe masă, apoi trase de şoldurile lui înspre ea, lăsând-i mădularul să alunece înăuntrul

ei. Cu mişcări încete, care o torturau, Lewis intra şi ieşea din ea, ţinând o mână încâlcită în părul ei şi una sprijinindu-i spatele.

Grace gustă din pasiunea dintre ei trecându-şi degetele peste spatele şi umerii lui încordaţi. Cu trupul arzând pentru mai mult, îi găsi gura şi-şi lipi buzele puternic de ale lui. Mişcările lui deveneau din ce în ce mai rapide pe când limbile lor se încâlceau şi se descâlceau între ei doi. Eliberarea ei îi scutură la scurt timp trupul, lăsând-o tremurând şi simţind sămânţa lui înăuntrul ei.

Lewis o trase mai aproape de el. Mângâindu-i părul, o sărută delicat pe frunte. O ţinu în braţe minute bune— trupurile lor încă unite, inimile lor bătând la unison.

îmbătată de moment, Grace îi şopti:

— Stai cu mine.

— N-aş visa să fac nimic altceva.

O privi în ochi. Grace observă privirea lui încinsă— căutând ceva.

— Pentru totdeauna, vreau să spun.

Lewis oftă, apoi făcu un pas în spate, zdrobind legătura dintre ei.

— Viaţa mea e în America.

— Ştiu. Grace îşi muşcă buza de jos şi se lăsă cuprinsă de o emoţie bizară. E ca pe vremuri. Suntem sortiţi eşecului, în ciuda a tot ceea ce simţim unul pentru celălalt.

— Şi ce simţi tu pentru mine? întrebă el, trecându-şi mâna prin părul des şi negru, trezind câteva şuviţe adormite.

Ea înghiţi în sec, neştiind dacă să-şi permită să fie atât de vulnerabilă în faţa lui şi în acelaşi timp atât de neputincioasă în faţa nevoii ei.

— Te iubesc, Lewis. Mereu te-am iubit.

îşi ţinu respiraţia, simţind cum sângele îi pulsează în urechi pe când aştepta răspunsul lui.

— Vino cu mine în America. Făcu un pas înspre ea, cu ochii fixaţi pe ai ei.

O durea pieptul. El nu-i răspunsese la declaraţie cu aceeaşi monedă. Ce prostuţă fusese să îşi mărturisească sufletul. Luptând cu lacrimile din ochii ei, Grace dădu din cap dezaprobator:

— Nu pot.

El şi-a ridicat pantalonii de jos şi i-a îmbrăcat înainte să se întoarcă din nou cu faţa la ea şi cu cămaşa în mână.

— Atunci, nu cred că ne-a rămas nimic de făcut. Lewis îşi băgă cămaşa în pantaloni, apoi îşi luă vesta din mers. Te las să te îmbraci.

Inima lui Grace se prefăcu în bucăţele zărind durerea din privirea lui pe când se pregătea să iasă din cameră, dar de data aceasta, nu mai era vina ei. Cel puţin, nu în totalitate. Şi o durea sufletul, propria ei inimă. Nu putea să se sfârşească aşa. Nu-l regăsise doar ca să-l piardă din nou.

Dar ce opţiune avea? Nu mai era nimic de făcut şi gâtlejul o strângea la gândul că nu conta că ea îl iubea, pentru că ei veneau din două lumi diferite. Niciunul dintre ei nu voia să renunţe la căminul pe care-l avea—niciunul nu voia să plece într-o altă ţară.

Cu lacrimile căzându-i şiroaie pe obraji, Grace trase repede rochia pe ea şi fugi din cameră.

CAPITOLUL 7

Ci/ ewis îşi înăbuşi un căscat, privindu-l pe vicar făcând *sL* seninul crucii pe capul lui Evangeline. încercă să se 1 trezească şi să-i acorde toată atenţia bebeluşului. Ochii ei mari şi albaştri se uitau cu interes la vicar. Părul ei cârlionţat semăna foarte mult cu cel al mamei sale zâmbitoare.

Inima lui se încălzi când se uită la nepoata şi la fina lui. Părinţii Ameliei ar fi fost atât de mândri de fiica lor. Nu doar că se căsătorise cu un duce, ci şi trăiau o iubire adevărată, iar acum aveau şi doi copii frumoşi împreună.

Uitându-se lung la Grace, nu se putu abţine să nu se întrebe cum ar fi arătat viaţa lor împreună. Câţi copii ar fi avut? Cu cine ar fi semănat mai mult? în minte îi apăru imaginea unei copile cu ochii de un căprui cald şi cu părul auriu.

Nu a fost să fie. îşi rataseră şansa acum mulţi ani şi nu puteau să o mai recâştige acum. îşi petrecuse ultimele nopţi gândindu-se la Grace, bând whisky şi lovind mingile din sala de biliard. Un lucru pe care acum îl regreta pe deplin. Ar fi trebui să fie într-o formă bună ca să poată sărbători botezul

finuţei sale. însă nu se putea abţine să nu se gândească la Grace şi era prea obosit ca să ia parte la distracţie.

— îi invit acum pe părinţi şi pe naşi să facă acelaşi lucru. Vocea vicarului răsună în liniştea bisericii.

Amelia şi Richard făcură un pas în faţă şi apoi trasară semnul crucii pe fruntea bebeluşului, apoi se dădură în lături, ca să-i lase pe Grace şi pe Lewis să facă acelaşi lucru. Cuplul îi aruncă un zâmbet larg lui Lewis pe când acesta păşi înainte. El îşi trecu degetul peste fruntea copilei, iar ea începu să dea din picioruşe şi să scâncească. Apoi, zâmbind, se dădu la o parte.

Braţul lui o atinse pe Grace când aceasta se întinse ca să-i atingă creştetul lui Evangeline şi un fior de dorinţă îl săgetă. Era o tortură pentru el să fie lângă femeia pe care nu o putea avea. Trăgând adânc aer în piept, se uită la strane, mulţumit că ceremonia era pe cale să se termine.

Mai puţin de o zi. Mai erau doar câteva ore până să plece înapoi în America, lăsând-o pe Grace în urmă încă o dată. Aşa era cel mai bine. îşi va duce traiul aşa cum o făcuse şi înainte. La fel şi ea. Trebuia doar să supravieţuiască acelei zile.

La fel gândea şi ea?

Nu se mai putea abţine şi se uită la ea cu coada ochiului. Grace îi întoarse privirea—adânc îngropate în ochii ei putea să vadă tristeţe şi dorinţă. Tânjea să fie aproape de ea. Să o tragă aproape de pieptul lui, să o cuibărească în braţele lui... Fir-ar să fie, femeia aia îi punea sufletul pe jar!

Ce truc necurat l-a făcut să se îndrăgostească iarăşi de ea? De femeia care-l distrusese—complet şi iremediabil, făcându-l să-şi petreacă viaţa singur. Şi acum, când ştia că nu o poate avea, stătea în faţa ei, arzând din nou de dorinţă.

— Primeşte lumina lui Hristos, zise preotul. Vocea lui

trecu direct prin gândurile lui Lewis.

Lewis făcu un pas în faţă şi aprinse lumânarea de lângă Evangeline pe care i-o indicase vicarul. Acesta zâmbi şi continuă:

— Părinţi şi naşi, această lumină...

Mintea lui Lewis zbură din nou la Grace. Se întreba ce o reţinea în Anglia. Nu trebuia să se întreţină, nu trebuia să aibă grijă de cineva. Copiii ei erau la casele lor, alături de familiile lor, şi până şi prietenele ei se căsătoriseră şi plecaseră de lângă ea. De ce insista femeia să rămână acolo?

Ceremonia ajunse la final şi toată lumea începu să cânte. Lewis li se alătură. După toate acestea, toată lumea se întoarse la castelul Goldstone ca să ia masa. Amelia invitase foarte mulţi prieteni din zona în care locuiau, aşa că oaspeţii se adunară într-o mulţime fericită. Toată lumea, de la medici locali şi negustori la lorzi şi doamne, umpleau sala de bal a castelului, unde o masă mare fusese întinsă.

Lewis era recunoscător pentru varietatea de oameni din jurul lui, pentru că îi ofereau o distragere. Chiar şi lordul Luvington şi soţia lui călătoriseră tocmai de la Londra pentru a sosi chiar în acea dimineaţă. După un prânz destul de stânjenitor, plin de priviri pe furiş la Grace şi tristeţe în inima lui, scăpase din acel decor ca să bea un pahar cu restul bărbaţilor.

Acum, ora era târzie şi toţi oaspeţii se pregăteau de bal. Lewis stătea în picioare lângă masa cu băuturi, alături de lordul Luvington şi soţia lui. Amelia şi Richard se îndreptau către ringul de dans.

— Ce modalitatea frumoasă de a încheia o zi fericită! zise *lady* Luvington, urmărindu-l pe Richard conducând-o pe

Amelia înspre ringul de dans. Ador să dansez.

Lordul Luvington atinse mâna soţiei sale, care se odihnea pe braţul său.

— Imediat ce oaspeţii sunt invitaţi să li se alăture, te voi conduce pe ringul de dans.

Lady Luvington îi zâmbi soţului său şi se întoarse înspre Lewis.

— Dumneavoastră vă place să dansaţi, domnule Duffield?

— Ocazional, răspunse Lewis. Deşi noaptea aceea nu era una dintre ocaziile care să-l atragă la dans. Ura gândul că, în curând, trebuia să danseze cu Grace. Nu pentru că nu-şi dorea să o aibă în braţele sale, ci pentru că ar fi trebuit să-i dea drumul când terminau. Dansul semnifica sfârşitul pentru ei— ultimul lor „adio”.

Cvartetul se apropia de finalul primului cântec şi Lewis trase cu ochiul prin sala aglomerată, căutând-o pe Grace. Venea deja către el, cu un zâmbet forţat pe buze. Brusc, respiraţia lui se îngreună pe când o privea apropiindu-se de el. Ajustându-şi cravata, se întoarse pentru o clipă cu faţa la cuplul Luvington şi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi.

— Desigur, răspunse *lady* Luvington, plecându-şi capul. Lordul aprobă cu o mişcare a mâinii.

Lewis se apropie de Grace, ajungând lângă ea chiar în apropierea ringului de dans şi-i oferi braţul. Când cvartetul cântă prima notă a ceea ce părea să fie un vals, el o conduse pe podeaua lustruită de lemn. Pentru câteva momente lungi, o ţinu pur şi simplu în braţele sale în timp ce se învârteau pe ringul de dans. Inima lui bătea atât de tare, încât credea că îi va ieşi din piept. O trase pe Grace mai aproape de el.

Lângă ei, dansau Amelia şi Richard, dar Lewis nu le dădu nicio atenţie. Ere concentrat în totalitate pe Grace—dorindu- şi să absoarbă din ea tot ce putea înainte să o lase să plece. Inhală mirosul ei floral şi se delectă în căldura dintre corpurile lor. Un ultim moment de dulce tortură. Când dansul lor se va termina, el se va strecura afară, pierzând ocazia de a mai fi atât de aproape de ea.

Privirile lor se întâlniră. Ochii ei erau calzi şi blânzi, dar şi plini de emoţie—dorinţă, neastâmpăr, tristeţe—şi când îi privi, i se opri respiraţia.

— Grace, şopti el. Nu putea spune mai mult.

Ea îşi ridică bărbia, aducându-şi buzele mai aproape de ale lui.

— Da.

El îşi presă buzele împreună într-o linie subţire şi dădu din cap. Oricât şi-ar dori, nu mai este nimic de spus, nimic care să repare ce fusese distrus între ei.

Ea oftă, continuând să-l privească în ochi.

— Vino la mine în noaptea asta. Pentru ultima dată. O şansă de a ne spune adio.

Să-şi permită el acest lux? Va putea pleca după aceea? Şi, mult mai important, ca fi corect faţă de ei? I se strânse inima şi se gândi mai bine la propunerea ei.

Ea îşi muşcă buza de jos, uitându-se la el cu ochi arzători.

— Fără angajamente, fără întrebări, doar o încheiere.

Tentaţia îi ardea măruntaiele, sângele începea să-i fiarbă pe când o privea fix. Era paralizat, nu se mai putea mişca şi nici nu mai putea vorbi, de teamă să nu facă alegerea greşită. Nu voia să cauzeze şi mai multă durere niciunuia dintre ei. Şi nici nu credea că este capabil de a găsi vreun fel de încheiere

când era vorba de ea.

Cvartetul cântă ultima notă a cântecului şi Grace strecură afară din braţele lui.

— La noapte, a zis ea înainte să se îndepărteze de el şi dispară în învălmăşeala sălii de bal.

CAPITOLUL 8

ândindu-se că nu mai poate să piardă vremea, Grace se prefăcu suferindă de o migrenă îngrozitoare şi se retrase în camera ei. Voia să savureze acea noapte, să-şi petreacă fiecare minut cu Lewis. Era încrezătoare că Lewis îi observase absenţa şi că o va urma la scurt timp, dar trecuseră deja două ore.

îşi punea şalul pe ea şi îl dădea jos din nou şi din nou în timp ce măsura camera cu paşii ei. îl văzuse uitându-se la ea cu coada ochiului de câteva ori înainte ca ea să se scuze şi să plece. Cu siguranţă că până acum ar fi trebuit să-şi dea seama că ea plecase de la bal. Inima i se strânse la concluzia care era acum una sigură: nu *vine.*

Grace se întinse pe pat şi se scufundă în cuverturi, plină de durere. Nu va avea şansa de a face dragoste cu el din nou. Nu-i va mai simţi inima bătând laolaltă cu a ei. Nu-i va mai simţi mâinile atingându-i corpul. îi apăru un nod în gât şi o lacrimă i se scurse pe obraz.

Jasmine o înghionti cu capul. Grace îşi aşeză mâna pe spatele pisicii şi îşi îngropă faţa în blana moare a puiului de tigru. Măcar o avea pe ea drept consolare. Nu pentru că ar fi

meritat vreo consolare. Tot acel dezastru era din vina ei. Nu ar fi trebuit să-şi dea voie să spere, să viseze.

Acceptându-şi soarta, o mângâie pe Jasmine pe spate.

— Dacă-mi plâng de milă, nu voi ajunge nicăieri.

Pisica îşi lăsă capul într-o parte şi îi linse obrazul lui Grace ca şi când ar fi înţeles-o.

Grace nu se putu abţine şi zâmbi uşor. O mai mângâie pe Jasmine o dată, apoi se ridică în picioare şi se duse în faţa şifonierului. Strecurându-şi o mână înăuntru, începu să-şi caute cămaşa de noapte. Pregătindu-se pentru venirea lui Lewis, se dezbrăcase complet şi luase pe ea doar un şal. Acum, trebuia să se îmbrace corespunzător pentru somnul de noapte.

Pe când îşi desfăcea şalul, auzi o bătaie în uşă. Lăsă cămaşa de noapte să cadă pe jos, la picioarele ei, şi se grăbi să deschidă. Inima îi palpita acum, iar respiraţia îi era întretăiată. Deschise uşa şi îl văzu pe Lewis stând în prag.

El păşi în cameră şi închise uşa în urma lui cu un clic uşor.

înainte ca vreunul din ei să mai facă ceva, Grace lăsă şalul să cadă pe lângă ea, lăsând-o complet dezbrăcată în faţa lui. Nu voia să vorbească—nu acum—ci doar să se piardă în el. Să guste din timpul pe care-l mai avea, arătându-i cât de mult îi iubeşte. Să fure o ultimă amintire care să-i ajungă pentru tot restul vieţii.

După un moment lung, el se aplecă peste ea, ca şi când sar fi repezit la corpul ei gol, ducându-şi o mână pe spatele ei şi cu cealaltă mângâindu-i obrazul şi ridicându-i bărbia înspre el. Apoi buzele lui erau peste ale ei, consumând-o cu totul. Un val de plăcere o traversă când limbile lor se întâlniră, alunecând una peste cealaltă şi lovindu-se cu dorinţă.

Ea îi scoase cămaşa afară din pantaloni şi-i zgârie uşor şoldurile, arătându-i cât de mult îl doreşte.

Lewis făcu un pas în spate ca să-şi scoată cămaşa cu totul. Gura ei se uscă deodată pe când ea îl privea cu lăcomie— muşchii lui, încordaţi şi tensionaţi. îl privi de sus în jos, oprindu-se la degetele lui care încercau să desfacă nasturii pantalonilor.

Ea se apropie de el, apoi căzu în genunchi, sărutându-i abdomenul musculos, trăgându-i în acelaşi timp pantalonii în josul coapselor lui puternice. Cu mâinile urcând pe pielea lui încinsă, se holbă în sus, la el, arătându-i dorinţa din privirea ei. Voia să-i dea totul. Să-i păteze memoria cu dăţile în care au făcut dragoste.

îi luă bărbăţia întărită şi pulsândă în mâinile sale, trecându-şi palma şi degetele peste pielea rozalie. Sângele începu să-i fiarbă, dorinţa crescândă din ea pulsa în venele ei când îşi duse buzele la mădularul lui.

Lewis scoase un geamăt adânc, gutural, când ea începu să lingă, să sărute şi să sugă până când el o trase înapoi în picioare.

— Grace, şopti el printre dinţii încleştaţi, înainte să o proptească de perete şi să-i captureze buzele cu ale sale. îşi duse mâna înspre abdomenul ei, apoi mai jos, până când găsi cârlionţii dintre picioarele ei. Ea tremură cu anticipare, sărutându-l de parcă ar fi vrut să-l cuprindă cu totul.

Degetele lui treceau peste deschiderea udă şi caldă şi Grace îşi arcui spatele, lipindu-se mai bine de el. Apoi strecură un deget înăuntrul ei şi o privi cum se zvârcoleşte din disperarea de a primi mai mult. Lewis o prinse de talie cu un singur braţ şi o trase înspre pat, în tot acest timp
sărutându-i gâtul de sus în jos.

Plăcerea o cuprinse cu totul când el luă unul din sânii ei în gură, trăgând uşor de bobocul de trandafir tare, care se forma sub sărutările lui. Ea se zvârcoli sub el. Gura lui se mută mai jos,

lăsând în urma lui o cărare mistuitoare chiar înainte de ai desface coapsele.

După o clipă care a părut o veşnicie, Lewis şi-a ridicat privirea înspre ea.

Grace îi strigă numele, pregătită pentru orice dorea el să-i ofere. îşi înfăşură degetele în jurul cârlionţilor lui bruneţi. Degetele lui se mişcară din nou şi mângâiară deschizătura ei fierbinte, deschizând-o şi mai mult, apoi îşi îndreptă săruturile înspre zona în care ea dorea să fie cel mai mult atinsă. Şoldurile ei se ridicară de la sine, iar el continuă să o venereze cu gura lui. Grace a scos un geamăt şi s-a agăţat de părul lui, lăsându-se în voia valului de plăcere care o cuprinse.

Lewis o trase mai aproape de el, lipindu-şi corpul de al ai atât de tare, că nu mai rămăsese niciun pic de spaţiu între ei şi îi atacă buzele. Ea îşi trecu degetele peste umerii şi braţele lui, ghidându-l. El se rostogoli peste Grace, iar ea îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui. Lewis pătrunse acum în adâncimile ei.

Plăcerea trecea prin ea ca valurile, din ce în ce mai puternică după fiecare mişcare. Lewis săruta şi mângâia pielea ei sensibilă dintre coapse în timp ce intra şi ieşea din ea cu pulsaţii lungi şi încete. Nemaiputând suporta tensiunea dintre ei, Grace începu să-şi mişte şoldurile înainte şi înapoi, mărind ritmul mişcărilor dintre ei.

Lewis se aşează pe spate şi Grace se răsuci peste el, apoi se prinse ferm de şoldurile ei în timp ce ea se mişca în sus şi-n jos, strigându-i numele iar şi iar, până când corpul îi fu cuprins de fiori de plăcere stârniţi de sămânţa lui fierbinte.

Grace se prăbuşi peste el, prinzându-se de pieptul lui cald şi bucurându-se de intimitatea momentului pe care i-o oferea

pielea lui lipită de a ei. Se străduí să-şi recapete răsuflarea. El îşi trecu mâna din nou şi din nou prin părul ei, sărutând-o de mai multe ori pe frunte.

Realitatea reapăru, dură şi iminentă, când el se mută pe o parte a patului şi o lăsă pe Grace să se aşeze lângă el, în braţele lui puternice. Acesta era momentul de „adio”. Mâine, el nu va mai fi acolo. Mâine... Nu. Nu se va gândi la asta acum. în noaptea acesta, îl va inunda cu dragostea ei, se va desfăta cu timpul lor împreună. în noaptea aceasta, nu se va lăsa consumată decât de momentul în care era în braţele lui.

Ea îşi trecu uşor degetele peste pieptul lui şi-şi ridică privirea, ca să-l poată vedea mai bine.

— Lewis?

El se uită la ea cu tandreţe.

-Da.

— Rămâi cu mine în noaptea asta? îl întrebă ea, auzindu-şi inima bătând în ritm cu a lui.

El dădu din cap aprobator, apoi o strânse în braţe mai tare.

— Somn uşor, draga mea.

Grace se trezi din cauza razelor de lumină care intrau în camera ei.

— Lewis.

Pipăi locul de lângă ea, căutându-l. Inima i se opri când observă că locul era gol. îşi întoarse capul înspre jumătatea cealaltă a patului, ca să vadă mai bine salteaua goală. Plecase — se întorsese înapoi la viaţa lui din America şi ea rămăsese în urmă. Doar o amintire şi atât.

Poate că nu era prea târziu. Poate că nu plecase încă. Sări din pat şi inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Deschise şifonierul şi aruncă pe ea o rochie de zi, apoi alergă până la

fereastră, privind aleea de sub ea şi străduindu-se să- şi prindă şireturile corsetului. Pulsul ei crescu semnificativ când văzu că toată lumea este deja în faţa casei, luându-şi le revedere de la Lewis.

Pe măsură ce înainta către uşă, simţea cum o copleşeşte disperarea. O dădu de perete, apoi o închise cu zgomot în faţa ei şi se sprijini de cadru. La ce se gândea? Nu putea să alerge după el. Locul ei era în Anglia. Al lui, în America. îşi spuseseră deja tot ce era de spus. Aleseseră deja. îşi lăsă capul să-i cadă în mâini şi începu să plângă zgomotos.

Grace nu era sigură cât simt petrecuse aşa—cu faţa lipită de palme, cu spatele în uşă—dar rămăsese fără lacrimi când cineva bătu la uşă, aducând-o înapoi în momentul prezent.

— Cine este...

— Amelia, strigă vocea familiară a prietenei sale.

— Şi Eliza şi Sarah. Te rugăm, lasă-ne să intrăm.

Grace trase aer în piept, clipi de mai multe ori ca să-şi usuce ochii înainte de a sta în faţa femeilor şi de a le primi în camera ei.

Amelia o trase în braţele ei calde.

— îmi pare atât de rău.

Grace o strânse şi ea în braţe, apoi se îndepărtă.

— Suntem aici pentru tine, zise Sarah, aşezându-şi mâna pe umărul lui Grace.

Eliza îi zâmbi cu înţelegere.

Grace se aplecă, luând-o în braţe pe Jasmine, apoi se aşează pe un scaun, cu pisica în poala ei.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa mea. Voi fi bine într-o zi sau două. Nici ea nu credea cuvintele care-i ieşeau din gură, dar trebuia să încerce.

— Prostii. Mereu ai fost alături de noi, iar acum vrem să-ţi răsplătim bunătatea, zise Sarah.

— Niciuna dintre voi nu-mi datorează nimic, răspunse Grace. în plus, nu putem face nimic.

Amelia se aşeză lângă Grace.

— Spune-ne ce s-a întâmplat şi îţi vom spune noi dacă mai este ceva de făcut sau nu.

— Măcar te va face să te simţi mai bine, completă Eliza.

Grace nu-şi putea imagina cum o va ajuta acest lucru—să le dezvăluie femeilor ce se afla în sufletul ei—poate doar să o facă să se simtă şi mai nefericită. Şi totuşi, aceste femei erau cele mai bune prietene ale ei. Putea să le încredinţeze viaţa ei şi o ştia foarte bine.

— A plecat. Vocea Ameliei se auzi ca o şoaptă uşoară.

Grace înghiţi în sec.

— Ştiu.

— Te-a refuzat? întrebă Sarah.

Eliza păşi până în dreptul ferestrei.

— O să-i rup gâtul ăla de una singură.

— Nu-i nevoie, zâmbi Grace, dând din cap. Ne-am refuzat unul pe celălalt.

— Poftim? ochii Ameliei se făcură mari. De ce aţi face aşa ceva?

Lui Grace îi trebui un moment ca să-şi pună gândurile în ordine. Şi-a închis ochii şi a tras aer în piept, mângâind gâtul luijasmine.

— Refuză să plece din America. Viaţa lui este acolo, iar a mea este în Anglia. La fel ca acum mulţi ani de zile.

Sarah îşi sprijini şoldul de măsuţa de machiaj, apoi o studie

pe Grace cu o privire curioasă.

— Şi ce nu te lasă pe tine să părăseşti Anglia?

— Sunt o ducesă. Am responsabilităţi.

— Faţă de cine? Sarah miji ochii.

Grace spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Faţă de fetele mele, faţă de voi şi faţă de căminul meu.

— Scuze, dar asta-i o prostie. Amelia o prinse pe Grace de mână. Noi suntem toate la casa noastră, fericite. De ce să nu ai şi tu parte de acelaşi lucru?

Grace o privi pe Eliza.

— Nu toate sunteţi.

Eliza îşi duse mâna la piept.

— Nu mă folosiţi pe post de scuză. Dacă vă mutaţi, mă pot muta şi eu cu dumneavoastră. Nu m-ar deranja.

Grace se uită la fiecare dintre ele, pe rând. Cuvintele lor se învârteau în mintea ei. Nu putea spune că nu au dreptate şi deodată speranţa începu să-i înflorească în piept. Locul lui Lewis era lângă ea. Ea îl iubea pe el, iar el o iubea pe ea. Neînţelegerea legată de locul în care vor locui trebuia să ia sfârşit. Ea va fi cea care-i va pune capăt.

— Eliza, ajută-mă să mă schimb în hainele de călărie. Mă duc după el.

CAPITOLUL 9

race călări ca vântul şi ca gândul prin peisajul scoţian, într-o încercare disperată de a-l prinde din urmă pe Lewis. Plecase de la castelul Goldstone cu o jumătate de oră înaintea ei. Cu toate acestea, caii erau mereu mai rapizi decât trăsurile. Era foarte posibil să-l ajungă din urmă. Şi totuşi...

— Unde este? murmură ea pentru sine, uitându-se în curtea şantierului naval. Trebuia să fie pe undeva, pe acolo. Trecu la trap pe lângă câteva trăsuri şi muşchii ei se încordară cu anticipare, dar stomacul o strângea. Ar fi trebuit ca până atunci să întâlnească deja caleaşca lui, măcar când se întorcea la castel, goală.

Continuând să caute cu privirea, merse mai departe printre rândurile de trăsuri, uitându-se când într-una, când în alta.

— Haide... zise ea, trecând pe lângă toate caleştile din convoi. Simţi un licăr de speranţă când recunoscu blazonul lui. Descălecă şi alergă înspre trăsura neagră.

— Lewis, Lewis! strigă ea, cu inima strânsă. Lewis, trebuie să-ţi vorbesc!

Vizitiul întoarse caleaşca. Faţa lui avea o expresie dezamăgită când trase de hăţuri şi opri caii.

— îmi pare rău, Alteţă. S-a îmbarcat deja.

Grace îşi întoarse capul în direcţia vaselor, care erau aliniate de-a lungul docurilor.

— Pe care din ele?

— Nu puteţi urca pe vas, Alteţă. Este periculos.

Grace miji ochii şi se uită la vizitiu cu o privire înspăimântătoare.

— Spune-mi care! îi porunci ea.

— Domnul Richard va...

Nu-i păsa de ce va face nepotul ei. Voia doar să-l găsească pe Lewis. Când îl observă pe flăcăul care lucra pe moşia Goldstone cărând un cufăr, se întoarse şi alergă după el. Era sigură că îl cărau pe vasul pe care era Lewis. Flăcăul o va duce la el.

— Hei, frumuşico! o strigă o voce răguşită.

Grace o ignoră şi continuă să meargă în direcţia flăcăului.

— Lasă-mă să mă uit oleacă la tine! strigă vocea, mai tare decât înainte.

— Nu astăzi, răspunse Grace fără să se deranjeze să se uite la bărbat. O mână dură îi cuprinse încheietura şi o opri brusc.

— Aşa se poartă o doamnă, ha? i se adresă marinarul, cu un zâmbet soios pe faţa aspră.

Grace fu cuprinsă de greaţă la vederea lui şi încercă să se elibereze din strânsoare.

— Sunt ocupată.

— Nu prea ocupată ca să te distrezi un pic. Bărbatul cu înfăţişare dezgustătoare o trase aproape de el. Haide, femeiuşcă, n-o să dureze decât o clipită.

Pe Grace o cuprinse furia şi, cu mâna liberă, îl lovi pe bărbat cu cravaşa ei.

— Căţea! izbucni el, ridicându-şi mâna în dreptul feţei. O să plăteşti pentru asta!

Ea se răsuci pe călcâie şi fugi înspre docuri.

— Lewis! strigătul ei despică aerul, transformându-se într-un ecou.

Marinarul alergă în urma ei, prinzând-o din nou, de data asta de talie. începu să o tragă departe de docuri. Respiraţia lui caldă şi oţeţită se izbea de umărul ei.

— Te-nvăţ io niscaiva maniere!

Grace ţipă şi-l lovi pe omul care o trăgea după el.

— Lewis! Cineva! Ajutor! Lewis!

— Ţine-ţi gura, căţea! Bărbatul dezgustător o strângea şi mai tare, oprindu-i respiraţia, trăgând-o după el înspre nişte cotloane întunecate.

O trânti la pământ, dar Grace se ridică repede. Nu pierdu vremea şi alergă înapoi înspre docuri, strigând după ajutor. Inima îi ieşea din piept, cuprinsă de o teamă groaznică, iar picioarele începeau să-i dea o senzaţie de arsură, dar nu se va opri. Bărbatul acela înfricoşător nu va avea ocazia să o mai atingă o dată.

— Opreşte-te!

Ea îl împinse pe omul care vorbise, ocolindu-l.

— Grace, opreşte-te! Eşti în siguranţă!

Lewis... Se uită înapoi, nevenindu-i să creadă. Era Lewis. Un val de uşurare o cuprinse pentru prima dată de când ajunsese la docuri. Simţi briza rece pe faţa ei.

Braţele lui Lewis o întâmpinară, iar ea se prăbuşi în îmbrăţişarea lui puternică, lăsându-şii capul pe pieptul lui şi

lăsând aerul de mare să-i intre în nări.

— Eşti în siguranţă acum, murmură el, cu faţa în părul ei şi mângâind-o pe spate. E-n ordine. Nu te va mai deranja.

Grace trase aer în piept şi se uită în sus, la el.

— Ce i-ai făcut?

— Asta nu-i important. Contează doar că nu mai este în stare să te atace, pe tine ori pe altcineva.

Grace zâmbi uşor, cu buzele tremurânde.

— M-ai salvat.

El dădu din cap.

— Te-ai salvat singură.

Uitându-se înspre mare, Grace spuse:

— Trebuia să te găsesc.

— Ai făcut-o. Acum, dă-mi voie să am grijă de tine. O strânse mai tare în braţele lui, apoi o luă pe sus, cărând-o ca pe un copil.

O cuprinse frica din nou şi sângele îi urcă la cap. Trebuia să-i spună ce avea de spus. Trebuia să repare lucrurile dintre ei. Nu-i va permite să o care aşa, pur şi simplu, şi apoi să o lase în pace. Să o trimită acasă. La scurt timp, îşi regăsi vocea şi îi întrebă:

— Ce faci?

— Te duc la trăsură. Mă asigur că ajungi la castel în siguranţă.

— Nu poţi face asta! izbucni ea, prinzându-se mai bine de umerii lui. Trebuie să vorbesc cu tine, Lewis. Am fost o idioată, o —

— Gata, o întrerupse Lewis. Trebuie să te recuperezi după necazul prin care ai trecut. Apoi merse mai departe, înspre trăsură, cu paşi mari şi încrezători. întoarcerea ta sigură este tot ceea ce contează.

— Nu! Nu înţelegi! zise Grace, punându-şi o mână pe obrazul lui rece, ghidându-i ochii înspre ai ei. Te iubesc!

Privirea lui căzu peste a ei, păzindu-şi emoţiile.

— Am mai discutat asta.

Ea se uită fix în ochii lui mari, încercând să-i transmită ceea ce simţea.

— Te aleg pe tine, Lewis. Indiferent unde locuim, te aleg pe tine.

El se opri din mers, privirea devenindu-i brusc mai blândă — plină de iubire.

— Vrei să vii cu mine în America?

— Vreau să fiu oriunde vei fi tu. Ea îl privi cu tandreţe, iar stomacul i se strânse. Vreau să fiu soţia ta.

Grace îşi ţinu respiraţia timp de câteva clipe, aşteptând reacţia lui, până când, într-un final, Lewis îşi coborî buzele peste ale ei. Un sărut plin de pasiune care le spunea tot ce trebuiau să ştie. Un sărut care îi făcu genunchii să se înmoaie şi înăuntrul ei să tremure. Un sărut al cărui scop era să recucerească. Şi ea era a lui—trup şi suflet, pentru totdeauna.

— Şi eu te iubesc, Grace, răspunse Lewis, ştergându-i o lacrimă pierdură pe obrazul ei. Vom vizita Anglia des. Vom locui în ambele ţări.

Ea zâmbi cu gura până la urechi.

— Mi-ar plăcea asta.

— Atunci, asta vei avea, şi tot ce altceva vei mai dori.

— Am tot ce vreau când sunt cu tine. Grace îşi trecu un degete peste buzele lui. Tot ce aş putea să-mi doresc.

— Mai îţi cer un singur lucru, zise el, cu ochi strălucitori.

Ea îşi muşcă buza de jos, uitându-se fix în ochii lui.

— Ce este?

— Mărită-te cu mine.

— Da, iubirea mea. Râse, aruncându-şi capul pe spate într- un abandon total. Azi sau mâine sau oricând putem aranja nunta. Revenind la realitatea, îi întâlni privirea. Te aleg pe tine, pentru totdeauna. 0 eternitate cu tine alături de mine.

— Pentru totdeauna, zise el.

Îşi apăsă din nou buzele peste ale ei, iar atunci Grace ştiu că a găsit totul. Sufletul ei pereche. Eternitatea ei.

Şi aşa urma să fie. Pentru totdeauna.

Amanda Măriei, pe care USA Today o numeşte una din cele mai bine vândute autoare, visează la zilele în care viaţa se desfăşura într-un ritm mai lent. îi place să folosească stiloul şi hârtia şi să exploreze perioade istorice cu ajutorul imaginaţiei şi al cuvântului scris. Când nu scrie, o puteţi găsi citind, croşetând, călătorind, exersându-şi talentul fotografic sau petrecând timp cu familia.

Intră pe www.amandamariel.com ca să afli mai multe informaţii despre Amanda şi despre cărţile ei. înscrie-te pentru a primi newsletter-ul Amandei pe site-ul ei şi fii la curent cu toate lucrurile pe care le face ea şi cu toate cărţile pe care le scrie şi primeşti cadou un eBook gratuit!

Trimite un SMS cu „AmandaMariel" la 38470 pentru a primi notificări prin SMS/mesaj *DOAR* când autoarea lansează o nouă carte sau când sunt reduceri la cărţile deja existente. Când te abonezi, primeşti un eBook gratuit! **Momentan, mesajele SMS sunt disponibile doar în Canada şi Statele Unite ale Americii.**

Amanda adoră să primească mesaje de la fanii ei! Trimite-i un email la amanda@amandamariel.com sau pe reţelele de socializare:

îţi mulţumesc pentru că ţi-ai acordat timp ca să citeşti „Legătură Scandaloasă”.

Opinia ta contează!

Te rog să nu uiţi să scrii o recenzie despre această carte şi să o împărtăşeşti pe site-ul tău preferat şi cu prietenii tăi.

Poveşti de dragoste istorice care îţi taie răsuflarea.

AMANDA
MARIEL